

De heer voorzitter

Eerst en vooral een belangrijke mededeling : op de banken vinden jullie een document van de 8^e commissie voor morgen, vrijdag 4 mei 2001. Het is een vrij belangrijk document en ik zou u willen vragen er de nodige aandacht aan te besteden, zeker de leden van de 8^e commissie.

Onze voorzitter, de heer Piet Van Eeckhaut en de heer gedeputeerde Georges De Langhe zullen de raad later vervoegen.

Nu gaan we over tot de agenda.

BELEIDSPROGRAMMA 2001-2006 : VERDERZETTING VAN DE THEMATISCHE BESPREKING**Onderwijs****BELEIDSPROGRAMMA P. 25 : ALGEMENE TUSSENKOMST****Mevrouw Storms**

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

De beleidsnota onderwijs schuift drie prioriteiten inzake het provinciaal onderwijs naar voren. Daarin kan mijn fractie zich geheel terugvinden. Alleen vinden we het een beetje spijtig dat de tweede prioriteit, de permanente vorming voor volwassenen volgens het principe van life long learning - in het Nederlands : levensbreed leren - eigenlijk verder in de nota magertjes is uitgewerkt. Ik zou dan ook willen vragen of daar verder specifieke initiatieven zullen genomen worden.

Een punt dat ik toch heel belangrijk vind in de nota is de democratisering van het onderwijs.

Democratisch onderwijs wordt als algemeen beleidsinitiatief in de nota verder uitgewerkt. Hoewel de democratisering van het onderwijs door velen als algemeen verworven wordt beschouwd, hebben de resultaten van een recente studie van Ides Nicaise, doktor in de economie bij het Hoger Instituut van de Arbeid (HIVA) aangetoond dat het debat over democratisering van het onderwijs opnieuw voluit moet gevoerd worden. Daarom zouden we het heel erg op prijs stellen dat dit hier als een apart initiatief wordt aangegeven.

Die studie, waarschijnlijk zal iedereen de resultaten ervan wel gelezen hebben in de verschillende nieuwsbladen, heeft aangetoond dat 27 % van de kinderen wiens vader werkloos is in het eerste leerjaar al achterstand heeft. Hetzelfde geldt voor 22 % van de kinderen wiens moeder het lager onderwijs niet voltooide. Uit de studie blijkt ook dat een vierde van de kinderen uit een gezin waar het netto maandinkomen niet meer dan 40 000 BEF bedraagt ook reeds in het eerste leerjaar belangrijke achterstand heeft.

Een belangrijke vaststelling van het onderzoek dat ook voor ons, het provinciaal onderwijs, van belang is, is dat het type 1 (licht mentaal gehandicapten) en type 8 (leermoeilijkheden) van het buitengewoon onderwijs eigenlijk in meerderheid wordt bevolkt door kinderen uit kansarme milieus. De wetenschapper die het onderzoek heeft gevoerd ziet de oplossing van deze sociale ongelijkheid bij het reguliere lager onderwijs. Onderwijs dat zoveel mogelijk probeert om de leerlingen in het regulier onderwijs te houden, ziet ook een oplossing in de lopende initiatieven van zorgverbreding in het lager onderwijs en onderwijsvoorrangsbeleid hoort daar ook bij.

Ik weet heel goed dat de sleutel voor die oplossing eigenlijk in handen van de Vlaamse minister van onderwijs ligt, maar toch wil ik er voor pleiten dat het provinciaal onderwijs binnen de grenzen van haar bevoegdheid opvolging geeft aan de onthutsende resultaten van deze HIVA-studie.

Zo lijkt het me aangewezen dat het provinciaal onderwijs prioritair aandacht schenkt aan die initiatieven die gericht zijn op zorgverbreding en op onderwijsvoorrangsbeleid. Het provinciaal onderwijs heeft zich recent in deze beleidsinitiatieven ingeschreven, dit moet verder worden uitgewerkt en de nodige steun krijgen.

DEBATTEN

De beleidsnota kondigt ook de verdere uitwerking van het project kansarmoede aan. Wat is de huidige stand van zaken, ook in het kader van de resultaten van de HIVA-studie ? Is daar al een begin mee gemaakt of zit dat nog in een ontwerpfase ?

De studie van het HIVA toont alvast aan dat er een reële nood bestaat aan een project zoals het in de nota aangekondigde proefproject aangaande de vorming van ouders van gehandicapte kinderen waarbij de ouders worden geïnformeerd over de brede waaier van onderwijsmogelijkheden inclusief de keuze tussen gewoon en buitengewoon onderwijs. Deze laatste zinssnede staat in de beleidsnota tussen haakjes, maar is, hoop ik, niet minder belangrijk. Mijn fractie verwelkomt dit initiatief dan ook en dringt aan op een spoedige realisatie van dit project.

Een ander aspect van democratisch onderwijs is heel letterlijk opgenomen, het aanbieden van echt gratis onderwijs. Daar kan niemand iets op tegen hebben, zoveel is duidelijk. België en dus ook Vlaanderen heeft zich trouwens bij internationaal verdrag verplicht om kosteloos onderwijs aan te bieden. Er is voorzien dat er een gelijk bedrag wordt toegekend per leerling, ongeacht de financiële draagkracht van die ouders van de leerlingen. Ik vraag mij af of het niet beter is om het voorziene budget te richten naar de mensen die het écht nodig hebben, de kinderen die uit kansarme milieus komen, die, zoals blijkt uit de studie, sowieso vooraleer ze eigenlijk in het eerste leerjaar terechtkomen, een achterstand hebben ? Bovendien moet men ermee rekening houden dat de rechtspraak het principe van kosteloosheid van het onderwijs in het internationaal verdrag als een "stand-still"-bepaling heeft geïnterpreteerd, hetgeen betekent dat eenmaal men maatregelen heeft genomen tot kosteloosheid, men niet meer terug kan. Ook in de toekomst moet daar dan altijd een budget voor voorzien worden. Mijn bedenking is dan ook of het niet beter zou zijn om die middelen meer specifiek te richten op leerlingen uit kansarme milieus.

Ik heb ook nog een vraag over de Mercator Hogeschool. De provincieraad heeft al een duidelijke beslissing genomen over dit dossier tot principiële overgaan tot fusie. Gisteren is er in De Standaard een artikel verschenen waarbij wordt aangekondigd dat er, met het oog op de uitvoering van de Bolognaverklaring, wordt overgaan tot het vormen van associaties tussen hogescholen en universiteiten en er zouden vijf blokken gevormd worden.

Het artikel maakt melding van het feit dat de Gentse gemeenschapshogeschool en ook de provinciale hogeschool hebben gekozen om in associatie te gaan met de RUG, hetgeen uiteraard heel logisch is, gezien de localiteit van alle onderwijsinstellingen die erbij betrokken zijn.

Ik vraag mij wel af of die associatie in blokken repercussies zullen hebben op de principiële beslissing die genomen is, op de fusieonderhandelingen tussen de Gentse Hogeschool en de Mercator Hogeschool en op de uiteindelijke fusieovereenkomst tussen de beide scholen die hier nog zal voorgelegd worden en waarbij wij toch gevraagd hadden naar garanties voor onder andere werkgelegenheid. Het is een heel specifieke vraag en misschien is daar nog niet echt zicht op, maar ik denk dat we toch zeker in het oog moeten houden dat dit niet al te veel ten nadele is van het onderwijzend personeel van de huidige Mercator Hogeschool.

Dank u.

De heer voorzitter

Dank u, Mevrouw Storms. Mijnheer de Gedeputeerde, wilt u nu reeds antwoorden of pas op het einde van de vijf sprekers ?

De heer gedeputeerde Verleyen

Ik wens niet bij alle interpellanten over onderwijs tussen te komen, Voorzitter, want er komen een aantal keren dezelfde thema's aan bod en anders vallen we in herhaling.

De heer voorzitter

Dank u.

BELEIDSPROGRAMMA P. 28 : TUSSENKOMST OVER DE MOGELIJKHEDEN TOT HET UITBOUWEN VAN ON LINE AFSTANDSONDERWIJS BINNEN HET PROVINCIAAL VOLWASSENENONDERWIJS

Mevrouw De Brandt

Mijnheer de Voorzitter, Heren Gedeputeerden, Geachte Collega's,
In de beleidsverklaring van de bestendige deputatie van de provincieraad 2001-2006 staat onder het hoofdstuk onderwijs dat binnen het provinciaal volwassenonderwijs de mogelijkheden voor de uitbouw van on line afstandsonderwijs zal onderzocht worden.

Graag had ik een antwoord gekregen op de volgende vragen :

- Hoe ver is dit onderzoek ondertussen gevorderd ?
- Welke planning wordt voorzien ?
- Op welke wijze zal dit onderzoek verlopen ?
- Overweegt men om een pilootproject op te starten ? Zo ja, zijn er al enige concrete gegevens bekend ?
- Wat is de doelstelling van het on line afstandsonderwijs ?
- Gaat dit on line afstandsonderwijs geen afbreuk doen aan de kwaliteit van het onderwijs ?
- Gaat dit on line afstandsonderwijs niet ten koste van het tradionele volwassenonderwijs ?
- Zal deze manier van onderwijs voor de cursist gratis zijn ?
- Kan de cursist op deze manier van onderwijs een diploma of getuigschrift behalen ?

Ik dank u.

De heer voorzitter

Mevrouw De Brandt, dank voor de beknopte vragenlijst.

BELEIDSPROGRAMMA P.30 : BEDENKINGEN BIJ EEN CITAAT UIT HET VERSLAG OVER DE TOESTAND VAN HET ONDERWIJS 1998 VAN DE INSPECTIE SECUNDAIR ONDERWIJS

Mevrouw Bruggeman

Mijnheer de Voorzitter, Heren van de Deputatie, Collega's,
In mijn aankondiging heb ik gewag gemaakt van een verkeerde interpretatie van een verslag van de inspectie, sta me toe dit even kort te kaderen.

Bij de herhaling van de klassieke uitgangspunten waarop het provinciaal onderwijsbeleid steunt, staat een heel mooie zin geschreven, ik citeer : "Provinciaal onderwijs moet oog hebben voor de ontplooiing van de volledige persoonlijkheid. Kennisoverdracht en vakbekwaamheid naar beroepsloopbaan toe zijn belangrijk, maar het bijbrengen van attitudes en waardenbesef en het ontwikkelen van de persoonlijkheid zijn dat evenzeer". Men spreekt daarbij van "levensschool". Dit uitgangspunt kan ik alleen maar bijtreden en toejuichen.

Verder in deze beleidsverklaring lees ik welke initiatieven zullen genomen worden om de geformuleerde uitgangspunten te verwezenlijken. Er worden twee manieren gesuggereerd om vakoverschrijdende eindtermen – zoals attitudevorming en sociale vaardigheden – bij te brengen, namelijk via projectwerking en via intra- en extramurosactiviteiten. Het organiseren van activiteiten naast het overbrengen van vakinhouden, zijn mijns inziens slechts mogelijke manieren om aan de gehele ontplooiing van personen te werken.

Verder in dit plan, als het dan specifiek gaat over een andere vakoverschrijdende eindterm - zoals genoemd "kennismaken met kunst en cultuur" - lees ik een kritische noot in verband met een verslag van de inspectie secundair onderwijs. Volgens mij wordt hier een verkeerde interpretatie gemaakt. Uit navraag in onderwijsmiddens bleek dat de inspectie nooit bedoeld heeft dat niet-school- of leerstofgebonden cultuurprojecten niet de implementatie van vakoverschrijdende eindtermen zouden beogen, maar wel dat deze niet gezien mogen worden als het enige middel om te streven naar een harmonische vorming.

DEBATTEN

De inspectie klaagde volgens mij eerder aan dat het niet enkel mag blijven bij extramurosactiviteiten. Er zou ook moeten gestreefd worden naar het implementeren van vakoverschrijdende eindtermen binnen de vakken, in de lessen zèlf. In plaats van het te zien als een extra activiteit, zouden deze eindtermen permanent moeten nagestreefd worden, zouden deze niet losstaand van de leerinhoud moeten gezien worden. Leerlingen mogen cultuuraspecten en attitudevorming niet zien als iets dat los staat van het leerstofpakket, het moet geïntegreerd zijn. Hierdoor zal een transfer beter verlopen. Zeker voor kinderen die van thuis uit weinig of niet aangezet worden tot deelname aan het cultuurleven, is het belangrijk dit niet aan te bieden als iets "apart" (zoals bijvoorbeeld eens een bezoekje brengen aan een tentoonstelling of een concert bijwonen, zonder meer), maar het lijkt mij meer opportuun dat het deel uit maakt van het gewone leerstofpakket.

Daarom vind ik het niet alleen belangrijk dat de school in haar schoolwerkplan neerschrijft hoe haar opvattingen zijn over socio-culturele activiteiten, maar ook over hoe ze alle vakoverschrijdende eindtermen tracht te implementeren in de leerinhoud.

Dit vraagt ook van de leerkrachten een andere ingesteldheid en daarom lijkt het mij ook belangrijk dat de provincie er op aandringt bij de vzw Bijscholingscentrum van de Cel voor het Vlaams Provinciaal Onderwijs een bijscholing hieromtrent te organiseren. Leerkrachten werden tot nu toe hiervoor niet opgeleid, vandaar dat dit tekort best kan weggewerkt worden.

Naar het schijnt kan een leerkracht nooit zeggen dat iets volledig goed is, er volgt altijd een "maar". Ik hoop dat mijn "maar" duidelijk is overgekomen en dat mijn bedenkingen kunnen overgemaakt worden aan de betrokken instanties.

Dank u.

De heer voorzitter

Dank u, Mevrouw Bruggeman en tevens proficiat met uw maidenspeech, ook namens het bureau en de raad.

Applaus

BELEIDSPROGRAMMA P. 32 : TUSSENKOMST IN VERBAND MET DE SCHOOLMAATSCHAPPELIJKE DIENST

De heer De Dobbelaer

Voorzitter, Collega's,

Ik zou de verantwoordelijken voor het provinciaal onderwijs onrecht aandoen indien ik hier ook maar enigszins zou durven beweren dat dit onderwijsnet zware tekortkomingen vertoont. Integendeel, het bijna gratis onderricht met een aanbod aan leergangen waar men in de twee traditionele onderwijsnetten met moeite aan toekomt, met dan nog eens extra aandacht voor technisch, beroeps- en bijzonder onderwijs, men mag er in dit huis terecht fier op zijn. Laat mij dan ook toe om te stellen dat de beleidsuitgangspunten die de deputatie naar voor schuift voor de periode 2001-2006 niet meer dan logisch zijn om een kwaliteitsvol onderwijs te kunnen blijven garanderen.

Het feit dat ik toch even durf uit te wijden over de schoolmaatschappelijke dienst, kadert eigenlijk volledig in diezelfde wens naar kwaliteit. Want bestaat kwaliteit ook niet voor een deel uit de sfeer die er binnen een schoolgemeenschap leeft ? Uit de verstandhouding die mogelijk is tussen leerling, leerkracht, ouders en inrichtende macht ? En is het juist daar dat de schoolmaatschappelijke dienst meer en meer zijn plaats begint op te eisen ? Terecht wordt in de beleidsverklaring gesteld dat er een accentverschuiving heeft plaatsgevonden in het sociaal werk. Waar vroeger de nadruk lag op de ondersteuning van sociaal-economische problemen, veelal te wijten aan kansarmoede, wordt vandaag de dag vooral voor sociaal-emotionele begeleiding een beroep gedaan op de schoolmaatschappelijk werker.

Niet dat we meteen moeten spreken van de Oost-Vlaamse variant op Blackboard Jungle (jawel Collega's, ik ken mijn klassiekers), maar het mag voor iedereen duidelijk zijn dat de moeilijkheden van de jongeren van vandaag een pak gecompliceerder zijn geworden dan pakweg een 20 jaar geleden. Een jongere vindt inderdaad in een maatschappij met steeds sneller wijzigende waarden en normen niet meer zo eenvoudig zijn weg. De gezags- en gedragsproblemen die daar uit voortvloeien, zijn gevolgen die ook hun weerslag hebben op zijn/haar houding in en ten opzichte van de schoolgemeenschap.

En het is dan dat de schoolmaatschappelijke dienst zijn waarde bewijst. Gericht op kwaliteitszorg voert de SMD meer en meer een sterk preventief beleid binnen de provinciale scholen. Niet alleen onderzoekt en probeert men oplossingen te vinden voor de meer traditionele onderwijsmoeilijkheden (zoals schoolverzuim), ook de psychische, sociale, familiale en medische problemen van de jongere worden onder de loep genomen. Dit gebeurt niet alleen in gesprekken met de leerling zelf, ook de ouders worden via de nodige huisbezoeken bij het oplossen van de problemen betrokken. Als het nodig is, worden ook andere diensten zoals het OCMW, de mutualiteit of het Comité Bijzondere Jeugdzorg ingeschakeld. Deze aanpak heeft zijn degelijkheid al meer dan eens bewezen. Een voorbeeld hiervan zijn de resultaten die geboekt worden met leerlingen die reeds door verschillende scholen zijn doorgestuurd wegens "te onhandelbaar". Zeven op tien van hen maken het provinciaal onderwijs af met wel degelijk een diploma in de hand. De inzet van de sociaal assistenten van de SMD is hier allicht niet vreemd aan.

Het is dan ook niet abnormaal dat, gelet op deze positieve resultaten, de bestendige deputatie in haar beleidsverklaring de wens uitdrukt om blijvend aandacht te schenken aan de opdrachten van de SMD binnen onze scholen.

Toch zou ik aan de deputatie willen vragen om iets meer dan "blijvende aandacht" te willen schenken aan deze dienst en zijn medewerkers. Met vijf zijn ze nu, samen goed voor vier fulltimers, verspreid over 13 scholen. Is dit eigenlijk niet wat weinig? Temeer daar het voor iedereen duidelijk moet zijn dat de socio-emotionele problematiek bij jongeren enkel nog toeneemt, dat ook de traditionele kansarmoede nog zeker niet verdwenen is en dat het toenemen van het aantal allochtone jongeren ook zijn specifieke problemen met zich meebrengt. Komt daar nog eens bij dat een onderwijsnet dat zich profileert met een aanbod aan meer dan degelijk buitengewoon onderwijs, ook daar een aangepaste probleembegeleiding moet kunnen aanbieden.

Argumenten genoeg, denk ik dan maar, om een toch iets meer resolute beleidsverklaring over de sociaalmaatschappelijke dienst te ontfutselen, een verklaring die duidelijk gericht moet zijn op de verdere uitbouw van deze dienst.

Ik dank u alvast voor uw aandacht.

De heer voorzitter

Dank u, Collega De Dobbelaer

BEGROTINGSWIJZIGING P. 14 : VRAGEN I.V.M. DE VERHOOGING VAN DE VERGOEDING VAN JURYLEDEN VAN EXAMENCOMMISSIES MET INGANG VAN 1 SEPTEMBER 2000

Mevrouw De Brandt

Geachte Heer Voorzitter, Heren Gedeputeerden, Geachte Collega's,
In de provinciebegroting voor 2001 stond een bedrag van 54 593 BEF voor 1999 ingeschreven voor "Honoraria aan en uitgaven voor niet-provinciepersoneel in verband met commissies voor het technisch onderwijs".

In 2000 werd dit bedrag verhoogd tot 70 000 BEF. Nu, in 2001 wordt dit bedrag, Provinciebegroting 2001 eerste reeks wijzigingen, opnieuw met 30 000 BEF vermeerderd tot 100 000 BEF. Dit betekent bijna een verdubbeling tegenover 1999.

Volgens de toelichting is de kredietverhoging met 30 000 BEF nodig omdat de vergoedingen van de juryleden van de examencommissies met ingang van 1 september 2000 gevoelig verhoogd werden.

DEBATTEN

Graag had ik een antwoord gekregen op volgende vragen :

- Waaraan is de verdubbeling van de vergoeding van de juryleden van de examencommissies te wijten?
- Is er een stijging van het leerlingenaantal? Zo ja, hoeveel waren er in 1999, in 2000 en in 2001?
- Of is de wijziging te wijten aan de stijging van het aantal juryleden? Indien ja, waarom werd dit aantal gewijzigd ?
- Wat was de vergoeding van een jurylid in 1999, in 2000 en in 2001?
- Op welke wijze en door wie worden de juryleden voor een examencommissie aangesteld ?
- Is de vergoeding van de juryleden van de examencommissies in het secundair onderwijs, volwassenenonderwijs, enz. ook gestegen ?

Ik dank u.

De heer voorzitter

Dank u, Mevrouw De Brandt. Ik denk dat gedeputeerde Verleyen nu verhelderend zal antwoorden op de gestelde vragen.

De heer gedeputeerde Verleyen

Voorzitter, we hebben het hier de laatste tijd al vaak over onderwijs gehad. Laat mij toe om eerst eens kort te situeren waar wij ons met ons provinciaal onderwijs bevinden en waar wij eigenlijk onze toekomstige plaats binnen het onderwijslandschap in Vlaanderen zien, als provinciaal onderwijs Oost-Vlaanderen, maar misschien ook meer algemeen als provinciaal onderwijs. De vraag is ondermeer aan bod gekomen in de toespraak van de fractievoorzitter van de CVP en ook naar het kerntakendebat toe is onderwijs iets dat nogal vaak wordt vermeld. Ik houd er aan nog eens duidelijk te stellen waar wij naartoe willen met z'n allen en zelfs met een andere pet op, als voorzitter van PCVO, want wat ik daaromtrent vertel is de stellingname zoals die leeft bij alle collega's-gedeputeerden van het provinciaal onderwijs over de vijf provincies heen.

Oost-Vlaanderen is op het terrein aanwezig met in de eerste plaats - ik ga van laag naar hoog - het buitengewoon lager onderwijs en daarnaast het buitengewoon secundair onderwijs. In het secundair onderwijs, het gewone secundair onderwijs zal ik maar zeggen, hebben wij realisaties binnen het technisch en beroepsonderwijs. Daarnaast hebben we onze centra voor volwassenenonderwijs over gans Oost-Vlaanderen verspreid en tenslotte is er momenteel nog de Mercator Hogeschool waar hoger onderwijs lange en korte type aangereikt wordt.

Wat zijn de uitgangspunten geweest om tot dat aanbod te komen ? Eigenlijk is het voor mij vrij eenvoudig geweest omdat het aanbod historisch gegroeid is. Men heeft niet zomaar op een bepaald ogenblik vanuit een of andere imperialistische neiging geprobeerd alle mogelijke vormen van onderwijs te gaan aanbieden op alle mogelijke plaatsen, noch in Oost-Vlaanderen, noch in enige andere provincie. Ons eigen pakket maakt dat onmiddellijk duidelijk.

Uitgangspunt is in de eerste plaats de subsidiariteit en dat is ook de reden waarom je bij ons en bij praktisch geen enkele andere provincie het gewone lager onderwijs terugvindt. Uitzonderingen zijn er wel, ik denk aan een school lager onderwijs in Voeren, maar de reden ligt daar nogal voor de hand.

Limburg heeft daar als provincie de taak op zich genomen, maar voor de rest is er nergens lager onderwijs van de provincies te bespeuren.

Waarom ? Wij zijn van mening dat lager onderwijs in de eerste plaats een taak is voor de gemeente of de stad omdat het goed is voor de kleinsten om zo dicht mogelijk bij de kerktoren school te lopen, niet te ver van de woonplaats.

Waarom dan wel het bijzonder onderwijs, het BLO ? Het bijzonder onderwijs overschrijdt eigenlijk de louter gemeentelijke taak en op vraag van een aantal gemeenten heeft de provincie Oost-Vlaanderen het bijzonder onderwijs overgenomen van zowel Eeklo als Buggenhout. Het is namelijk zo dat dergelijke scholen voor een klein gedeelte bevolkt worden met inwoners van die gemeente, maar voor het grootste percentage met kinderen vanuit de omliggende gemeenten aangevoerd met bussen. Het is dan ook maar logisch dat een regiobestuur zoals de provincie dit soort van onderwijs aanreikt omdat het beter correspondeert met de klanten die men er heeft. Het is eigenlijk onrechtvaardig dat een gemeente moet opdraaien voor een populatie van leerlingen die ver buiten haar grenzen reikt.

Daarom vallen het BLO en het BUSO onder de provincie. Hetzelfde kan gezegd worden van het instituut Heynsdaele, een tehuis waar we type 1 en type 3 onderwijs verstrekken. Ook daar hebben we een populatie van leerlingen die je moeilijk kunt toewijzen aan een gemeente of een stad. Hier is de provincie op haar plaats om dat soort onderwijs aan te reiken.

Wanneer we het secundair onderwijs van nabij bekijken, dan valt het op dat we als provincie, en ik mag ook zeggen als provincies, niet echt het volledige gamma van het secundair onderwijs aanbieden. Wij doen dat wél voor het technisch en het beroepsonderwijs omdat het handenvol geld kost om dergelijke scholen van degelijk didactisch materiaal te voorzien. Je moet maar eens in Eeklo in de ateliers binnenlopen, dan kun je zien dat die school gauw met vele tientallen miljoenen gaat lopen voor up-to-date materiaal en materieel. Het ligt voor de hand dat een hoger echelon, een intermediair bestuur zoals het onze aangewezen is om dat soort van onderwijs te verstrekken.

We hebben dat niet overal gedaan en we hebben ook niet alle mogelijke soorten technisch en beroepsonderwijs aangereikt. We hebben gekeken naar de regionale behoefte aan een bepaalde soort vorming. Zo hebben we de houtopleiding in de regio Eeklo omdat het de streek van de meubelmakerijen is. Ook de opleiding metaal zit in het Meetjesland omdat in de buurt Volvo en Sidmar gevestigd zijn. Zo is er voor elk van de studierichtingen die wij aanbieden wel een goeie reden waarom het juist gevestigd is op een bepaalde plaats.

Van het volwassenonderwijs kan hetzelfde worden gezegd. Ook daar vervullen wij een dubbele opdracht. We bieden ook dit onderwijs alleen maar op bepaalde plaatsen aan en ook hier is de vraag gekomen van de gemeenten die vonden dat de last voor hen te zwaar was. Ook hier gebruikt men de argumentatie dat het aantal leerlingen van buiten de gemeente procentueel veel groter is dan het aantal leerlingen uit de eigen gemeente. Dus : subsidiariteit gebonden aan de lokale noden en conform de taken van een regiobestuur zoals we dat willen zijn.

Vandaar dat OSP eigenlijk bij ons thuishoort. Hetzelfde kan gezegd worden van alle andere provincies. Ik betreur het ten zeerste dat men destijds - na de bevraging van de provincieraadsleden – vanuit de VVP nogal lapidair heeft gesteld dat onderwijs in aanmerking zou komen om als taak van de provincie weggenomen te worden.

In Kortrijk, dé textielregio bij uitstek, is een textielschool gevestigd en de reden ligt voor de hand. Aan de kust hebben we een visserijschool. Dat kost veel geld. Noch het vrij onderwijs, noch Argo is geneigd om daar veel geld in te steken, of ze hebben het geld niet. Men klopt dan maar aan bij de provincie met haar imago van oude rijke tantes. Wij hebben dat niet altijd spontaan gedaan, maar zijn vaak gesolliciteerd om dat soort onderwijs te realiseren.

De landbouwschool in West-Vlaanderen is de enige nog bestaande binnen de officiële sector in West-Vlaanderen. Neem het weg en er is geen officieel landbouwonderwijs meer in West-Vlaanderen. Je kunt dezelfde oefening doen in elk van de andere gemeenten. Wij doen niet zomaar alles. Wat wij doen, is strikt noodzakelijk en hebben de anderen niet gedaan.

Ik wil de algemene benadering afronden met de stelling dat voor ons de provincie als inrichtende macht van het officieel onderwijs aanwezig moet blijven. Wij zijn wel bereid - we hebben dat in het verleden bewezen – om op het vlak van het secundair onderwijs samen te werken met partners op het veld. In het verleden heb ik ook gezegd dat het zelfs één pluralistische school zou kunnen zijn, maar waarschijnlijk is dat momenteel in Vlaanderen niet haalbaar. Vandaar dat we in onze beleidsnota hebben gesteld om binnen het officieel onderwijs een koepel te vormen en zo samen te werken én met steden én met gemeenten – VVSG - en met ARGO. Wij zijn daar deels in geslaagd, ARGO is ingestapt. Destijds is dat niet het geval geweest voor steden en gemeenten, maar ik heb vandaag een vraag liggen van de stad Gent om ook met hen te gaan samenwerken. Als we daar in slagen, dan slagen we binnen Oost-Vlaanderen in iets wat we jaren geleden hebben vooropgesteld, namelijk werken met één koepel officieel onderwijs. Altijd wel met die eis op het voorplan - ook bij de partners leeft dit zeer sterk - dat wij als inrichtende macht herkenbaar aanwezig moeten blijven binnen die koepel.

Nu ga ik over naar de tussenkomsten van de interpellanten die ik in de eerste plaats wil danken voor hetgeen ze hebben aangereikt. Het geeft mij trouwens de mogelijkheid om nog een aantal dingen te verduidelijken.

Mevrouw Storms vraagt in eerste instantie aandacht voor het levenslang leren, het life long learning principe, hetgeen volgens haar nogal magertjes in de nota zit verwerkt. Dat kan best zijn, maar wanneer je vroegere nota's bekijkt, dan zie je dat dit toch veel aandacht heeft gekregen binnen het provinciaal onderwijs. Er zijn verschillende studiedagen daaromtrent doorgegaan voor al ons personeel.

DEBATTEN

Bij de werving van de PIBO-leden hebben we het geluk gehad een pedagogisch adviseur te kunnen aantrekken die juist rond dat thema heeft gedoctrineerd en het permanent naar voor schuift zodanig dat het één van de dingen is die zeker voldoende aandacht krijgen.

Ons volwassenenonderwijs is daarvoor hét middel bij uitstek. Volwassenenonderwijs heeft een dubbele doelstelling :

1. Diegenen die er in hun gewone schoolcarrière niet in geslaagd zijn een diploma te behalen, krijgen een tweede kans. Wij spelen daar trouwens sedert vorig jaar nog sterker op in door het modulariseren van ons onderwijs. Iemand die in het secundair onderwijs een aantal modules met succes heeft doorlopen, maar in een aantal andere niet is geslaagd, kan aanvullende modules verwerven binnen het volwassenenonderwijs.
2. Het inspelen op behoeften is het tweede aspect dat wij permanent naar voor schuiven. In het pakket informaticavorming zie je dat wij zeer snel inspelen op de nieuwe mogelijkheden die er zijn. De nieuwe programma's, de nieuwe software is nog niet ontworpen of er zijn al mensen die het aanbieden in de verschillende onderwijscentra. Ik moet de directeurs vaak intomen, want ze zouden al meteen de leerkrachten naar de cursussen sturen en dat kost natuurlijk allemaal geld. Het komt voor de meesten goed uit want de kennis komt niet alleen in de school van pas, maar ook thuis. Bijscholing op kosten van de inrichtende macht is een bijkomend voordeel en sommigen zijn happig om er op in te gaan. De groeiende behoefte aan talen heeft gemaakt dat wij in al onze centra voor volwassenenonderwijs een zeer ruim en steeds breder wordend talenpakket aanbieden.

We zoeken naar de beste vestigingsplaats om deeltijds beroepssecundair onderwijs te installeren voor kunststoffen. Waarom ? Omdat Antwerpen Linkeroever behoefte heeft aan dat soort van mensen vandaag. Men vindt geen mensen met een dergelijke opleiding. We hebben de school van Beveren overgenomen en ik denk dat wij kortelings in Beveren zullen proberen om een dergelijke afdeling op te starten omwille van het feit dat de vroegere klassieke wever (met katoen en wol) vervangen is door kunststoffen en je dus mensen moet opleiden die met kunststoffen overweg kunnen.

De democratisering van het onderwijs naar aanleiding van de recente HIVA-studie die daaromtrent is verschenen. Het zal u ondertussen bekend zijn dat ook wij vanuit de deputatie en de totale raad in het verleden hebben geconstateerd dat er een blijvende onrechtvaardigheid aanwezig is, zeker in het secundair onderwijs. Men noemt het leerplichtonderwijs gratis, maar de facto is dat niet zo.

Ik heb al twee maal een onderzoek laten doen binnen onze eigen scholen naar de kostprijs van het gewone doorlopen van een schooljaar in een school van het provinciaal onderwijs. Uit die onderzoeken is gebleken dat dit vele duizenden franken kost. In een afdeling zoals toerisme loopt dit al vlug op tot tienduizenden franken en dit wordt onbetaalbaar voor mensen die zich bevinden in de laaggeschoolde categorieën en die het niet altijd zeer breed hebben. Daarom hebben wij dit jaar voor het eerst 10 miljoen ingeschreven om de leermiddelen nodig aan de machines in de ateliers gratis ter beschikking te stellen van onze studenten. Ik weet dat men dit kan aanvechten op decretale basis, maar het decreet sociale voordelen werd gewijzigd : men heeft een vierde paragraaf toegevoegd zodanig dat er enige ruimte is ontstaan om het toch te doen.

Ik voel veel voor uw bedenking dat we daardoor allicht voor een deel geld spenderen aan diegenen die het misschien niet nodig hebben omdat de ouders kapitaalkrachtig genoeg zijn. Ik kan u echter verzekeren dat het bijzonder moeilijk is om onderscheid te maken op dat vlak. Je kunt niet de ene leerling veiligheidsschoenen geven en ze weigeren aan de andere leerling omdat de ouders het zelf kunnen betalen. Ik denk dat niemand dit zou aanvaarden. Wij zoeken wel naar middelen die in de praktijk op hetzelfde neerkomen.

Een paar voorbeelden :

- Wij kopen als inrichtende macht de leerboeken en verhuren die aan onze leerlingen.
- Er is al eens een busreis nodig en een afdeling toerisme wil wel eens naar het buitenland. Dat kost veel geld. Wij proberen op een discrete manier zelf de lasten te betalen voor die kinderen die het niet kunnen van thuis uit, zonder dat de medeleerlingen het weten.
- Wij bekostigen het abonnement voor het openbaar vervoer van een leerling wanneer die uit een gezin komt waar 2 of 3 abonnementen nodig zijn. Dit probleem is gelukkig voor een stuk verbeterd dankzij de middelen vanuit de Vlaamse regering.

Met dergelijke technieken kom je uiteindelijk tot hetzelfde resultaat : zonder de zaak volledig gratis te maken, wordt het dat toch voor diegenen die het eigenlijk nodig hebben.

U heeft in dit verband ook verwezen naar het basisonderwijs. In het basisonderwijs hebben we leerlingen type 1 : licht mentaal gehandicapten met een laag intelligentiecijfer en leerlingen type 8 : kinderen met leerproblemen, tijdelijk en/of heel specifiek. Zoals u heeft vermeld, zijn we bezig met een project dat ouders van gehandicapte kinderen begeleidt bij hun aanvaardingsproces. We ondervinden dat geen enkele ouder die geconfronteerd wordt met een dergelijk kind deze situatie graag aanvaardt en wij ondervinden permanent de neiging om het te verdringen.

Zelfs binnen een BLO-school zal men eerder opteren om in een type 8 terecht te komen dan in type 1. Die kinderen zijn wat ze zijn, vaak is daar niks aan te veranderen en is de intelligentiecoëfficiënt zeer laag. Wij proberen in dat aanvaardingsproces te helpen door bijvoorbeeld tijdens vergaderingen met ouders achtergrondinformatie te geven, door hen te proberen bijbrengen dat het voor hun kinderen veel belangrijker is dat ze maatschappelijk kunnen functioneren, dan dat ze lezen en schrijven op bepaalde momenten. Uiteraard is lezen en schrijven belangrijk, maar het is belangrijker dat ze kunnen eten, dat ze zich kunnen uitdrukken in hun omgeving, enz. Met dat soort dingen zijn we eigenlijk al bezig. In Eeklo moeten we zelf het voortouw nemen, maar in Buggenhout gebeurt het via de oudervereniging en ik moet zeggen dat het daar vrij goed draait.

Keuze bijzonder onderwijs/buitengewoon lager onderwijs. Ook dit is een aspect van de problematiek waar we het over hebben gehad. Wij stellen vast dat kinderen die terecht komen in het bijzonder lager onderwijs, daar ook gehouden worden. Al was het maar omwille van het leerlingenaantal. Bij kinderen in type 8 – kinderen met een leerprobleem - is het de bedoeling om, eens het probleem is weggewerkt, hen terug de gewone lagere school te laten volgen. Dit is iets waar ik bijzonder sterk op druk.

Associatie universiteit/hoger onderwijs.

Ik wil eerst vermelden dat in Vlaanderen zelfs een kwaliteitskrant als De Standaard helaas het onderscheid niet blijkt te kennen tussen de Vlaamse autonome hogescholen met hun speciaal statuut in het HOBU-decreet en de gemeenschapshogescholen van destijds die trouwens, denk ik, allemaal verdwenen zijn. Het gaat om Vlaamse autonome hogescholen zoals die onder andere in Gent bestaat en waar je verschillende inrichtende machten terugvindt : steden en gemeenten, in sommige gevallen zelfs vzw's, uiteraard zijn ook de argoscholen daaraan gelinkt.

Ik kan u geruststellen dat er geen nadelige gevolgen voor ons personeel zijn verbonden aan de operatie waarmee wij bezig en die door de raad principieel werd goedgekeurd, wel integendeel. In het wereldje van het hoger onderwijs bestaat een soort gevoeligheid die erop neer komt dat universiteiten in het verleden nooit aanvaard hebben dat de hogescholen op dezelfde manier als zij zouden behandeld worden, vandaar het subtiele onderscheid in het HOBU-decreet tussen enerzijds universitaire studies en anderzijds studies van universitair niveau. Dat zijn geen studies van de universiteit, dat zijn studies van het lange type van de hogescholen. Men heeft dat altijd in stand gehouden. Dat zou een van de dingen zijn die gaan sneuvelen met als gevolg dat onze studie van het lange type vertalers-tolken in de toekomst binnen die associatie ook universitair onderwijs zou worden. Dit is niet alleen interessant voor de studenten, maar ook voor de professoren, niet alleen pecuniair, maar ook omwille van de allure die ermee gepaard gaat. De leerkrachten, de docenten kunnen in de toekomst misschien ook hoogleraars worden omdat ze ook licentiaatsdiploma's afleveren.

Ik denk hiermee op uw tussenkomsten te hebben geantwoord. Als er nog zaken zijn die ontbreken, dan kom ik daar straks zeker op terug.

Voorzitter, dit brengt mij bij mevrouw De Brandt die een aantal vragen had rond het pilotproject van het on line afstandsonderwijs.

Hoever is het onderzoek gevorderd ?

Ik heb twee zeer uitgebreide nota's bij me die het resultaat zijn van een aantal maanden werk : samenwerking vanuit onze PIBO - de provinciale inspectie en begeleiding onderwijs – en een aantal instituten zoals CEVI en EDUWEST. EDUWEST is het instrument dat op het terrein in West-Vlaanderen gebruikt wordt en recent is er ook een nieuw initiatief ontstaan dat ALERT heet, een netoverschrijdend initiatief waarin zowel Argo, het vrij onderwijs als het officieel gesubsidieerd onderwijs aanwezig kunnen zijn. Al deze verschillende initiatieven met een semi-overheidskarakter hebben wij bestudeerd, naast een aantal andere, privé-initiatieven en ik moet eerlijk zeggen dat het me bevreest dat er vanuit het departement onderwijs niet paal en perk gesteld wordt aan die privé-initiatieven.

DEBATTEN

SISKO is één van die bedrijven en is niet zozeer gekend omwille van de link met onderwijs, maar eerder omwille van de momenteel slechte resultaten op de Amerikaanse beurs, waar die vroeger schitterend waren. Het is een beetje een verhaal dat in West-Vlaanderen bekend is. Wel, SISKO gaat momenteel bij zeer veel scholen volwasseneneducatie aankloppen om te bekijken of ze langs die scholen om netwerkbeheerders kunnen vormen. Aan het gewone onderwijs stelt men voorwaarden qua diploma's, qua cumulatie, enz. voor de lesgevers. Voor derden gebeurt dat blijkbaar niet. Die bedrijven leveren een getuigschrift af waarvan officieus gezegd wordt dat het door het departement erkend wordt, maar waarover niks vermeld wordt in een wettekst. Het is een vorm van overeenkomst zonder voorwaarden en ook wat de inhoudelijke benadering van die cursussen betreft, stelt men momenteel geen decretale voorwaarden. Het zal binnenkort voor de gebruiker zeer moeilijk zijn om het kaf van het koren te scheiden.

Er zijn nog van die voorbeelden waarbij men probeert de scholen te betrekken en die bovendien heel duur zijn. European Computer Driving Licence, ECDL, is ook zo'n privé-initiatief. De kandidaat moet een test afleggen en als hij slaagt, dan mag hij zichzelf bekwaam noemen om met ICT te gaan werken. Dus ook daar wordt nergens paal en perk aan gesteld. Deze cursus kost al vlug 15 000 BEF en ook dat zit in een sfeer van semi-officieel zodanig dat niemand goed weet waar we terechtkomen. Dit willen we vermijden en daarom hebben we ons beperkt tot twee initiatieven waar wél officiële instanties bij betrokken zijn : EDUWEST en ALERT. Alle directies van onze scholen zijn op de hoogte van de mogelijkheden van dat on line afstandsonderwijs.

Er zijn twee mogelijkheden die zich aandienen binnen het reguliere onderwijs met de mogelijkheid tot subsidiëring :

1. Gecombineerd onderwijs. Dit betekent dat een gedeelte onderwijs thuis gebeurt en een gedeelte via contactonderwijs. Zolang je binnen de grens 50%-50% blijft en die niet overschrijdt, kunnen leraars worden gesubsidieerd en kan het diploma ook officieel worden berekend. Ik denk dat we dit systeem gaan volgen.
2. We hebben daarnaast ook een paar experimenten opgezet met contractonderwijs, ondermeer op vraag van Sidmar, maar dat zijn pasklare oplossingen die geen officiële certificaten afleveren, maar die inspelen op de behoefte bij die bedrijven.

Wat is de doelstelling van on line afstandsonderwijs ?

Het is de bedoeling nieuwe doelgroepen aan te spreken die om tal van redenen niet in staat zijn om tijdens de gewone uren avondonderwijs te volgen omwille van een gebrek aan tijd, door veelvuldige afwezigheid door ploegenwerk, mensen die tijdelijk in het buitenland zijn, mensen op latere leeftijd die in een normaal curriculum bijvoorbeeld nooit computeronderwijs hebben kunnen volgen. Bij de oudere generatie bestaat vaak een zekere drempelvrees. Het is als gepensioneerde schooldirecteur vervelend je kleinkind van 10 jaar veel beter en vlugger met de computer te zien werken dan jijzelf. Dat soort mensen kunnen wij hiermee bereiken.

Overweegt men om een proefproject op te starten ?

Ik heb reeds geantwoord dat de keuze hoogstwaarschijnlijk zal vallen op ALERT. Afstandsleren voor talen is de eerste stap die we gaan zetten. De cursussen zijn bijna klaar en het departement zal subsidiëren. Het zal geïntegreerd worden binnen het BIS-systeem, hetgeen erop neerkomt dat het schriftelijk onderwijs van vroeger zal vervangen.

Zal dit niet gebeuren ten koste van het traditioneel volwasseneneducatieonderwijs ?

Ik denk het niet omdat we andere doelgroepen aanspreken. Een diploma of getuigschrift is mogelijk zolang je niet boven die grens van 50% afstandsonderwijs gaat. Dat is het maximum : 50% afstands-, 50% contactonderwijs.

Wat betreft de tussenkomst van mevrouw Bruggeman.

Ik denk dat wij hetzelfde bedoelen, Mevrouw. Misschien is het niet zo duidelijk, maar het is niet de bedoeling geweest kritiek te hebben op het verslag van de inspecties van onderwijs. Hoe zouden wij dat durven, trouwens.

Wij hebben alleen maar willen zeggen dat wij vanuit het provinciaal onderwijs daar zeer veel aandacht en eigenlijk ook zeer veel geld aan besteden.

Het wou bij ons overkomen dat men zich te sterk profileerde op het onderwijs of op culturele en sportieve activiteiten die buiten de school zouden gebeuren.

Het is niet omdat iets buiten de school gebeurt dat het niet vakoverschrijdend zou zijn. Als men natuurlijk tegen de leerlingen zegt : “Breng morgen allemaal 100 BEF mee, want we gaan op reis.”, en de dag nadien vertrekt men, men komt thuis, iedereen is gelukkig en de volgende dag begint men met de volgende stelling en de reis is gepasseerd, dan heeft men er niets aan.

Maar dat is niet de manier waarop het gebeurt. Men klaagt er zelfs over dat wij te streng zijn en te weinig autonomie geven op dat vlak.

Maar hoe gaat dat gewoonlijk ? Men vraagt dat aan de directie, die eist dat het voorbereid wordt, er wordt een verslag van gemaakt en nadien besproken.

Dat de zaken achteraf vakoverschrijdend worden georganiseerd, ligt ook nogal voor de hand. Binnen onze PIBO – Provinciale Inspectie en Begeleiding Onderwijs – hebben we trouwens een opsplitsing gemaakt. De P en de I staan voor Provinciale Inspectie. Dat is als het ware de stok achter de deur welke men naar mijn gevoel altijd moet hebben. Dus men moet niet gaan kijken of iemand het kent, want als men gediplomeerd is moet men er van uitgaan dat de leerkrachten bekwaam zijn om de lessen te geven waarvoor ze zijn aangesteld.

Dat betekent nog niet dat ze ze geven natuurlijk.

Het is goed dat ze weten dat er vandaag of morgen een mevrouw of een mijnheer kan binnenvallen die eens komt kijken hoever men staat met het programma, of er genoeg lessen gegeven wordt, of men niet zit te slapen of te roken, enz...

Natuurlijk heeft de inspectie ook de taak van begeleidend op te treden en binnen het vak bijscholing te geven, om middelen aan te reiken. Zij moet niet alleen repressief optreden, maar ook voor een stuk bijvoorbeeld de hand reiken naar jonge leerkrachten.

We hebben daar prachtige voorbeelden van. Wij hebben pakketten van modellessen zodanig dat de nieuwe leerkrachten die bij ons binnenkomen bijna een cadeau, een godengeschenk krijgen. Zij krijgen een pakket van modellessen waarmee ze dus kunnen starten en wat ze kunnen uitproberen op welke manier het best past.

Dat wat de vakgebondenheid betreft.

Als tweede deel van de Provinciale Inspectie en Begeleiding Onderwijs is er de begeleiding van het onderwijs. Die houdt zich specifiek bezig met de vakoverschrijdende eindtermen en controleert of wij daar wel voldoen aan de eisen die worden vooropgesteld.

Ik denk dat wij hetzelfde bedoelen en als het anders zou overkomen, kan ik alleen maar zeggen dat het niet onze bedoeling geweest is van kritiek te oefenen. Maar als u eens de gelegenheid hebt om met de mensen van de Provinciale Inspectie en Begeleiding Onderwijs te spreken, zullen zij u zeer uitgebreid kunnen voorlichten over wat wij op dat vlak allemaal doen.

Zo ook naar de eindprojecten toe die onze leerlingen in het technisch onderwijs maken.

Dat is iets dat door alle vakken heen, samen met alle leraren, wordt ondervraagd. Daar zitten zeer mooie dingen tussen, trouwens.

Eén van de voorbeelden op dat vlak is recent in de pers verschenen. Ik weet niet of u gezien hebt dat de studenten van Ninove gelauwerd zijn geweest.

Via recuperatie van oud ijzer hebben zij een soort van schildpad gecreëerd. Jan Hoet heeft het zelfs nodig gevonden om samen met hen op de foto te verschijnen op Batibouw. Dat zijn leerlingen van het beroepsonderwijs die daar zo creatief mee bezig zijn geweest. Jan Hoet zal er waarschijnlijk wel een fantastische uitleg rond gehad hebben, maar het was voor hem blijkbaar voldoende om daar persoonlijk aanwezig te zijn.

Dat is één voorbeeld.

Als men naar het buitengewoon onderwijs gaat, zal men op de speelplaats van onze school in Buggenhout een zitbank vinden die door leerlingen die amper kunnen lezen en schrijven gemaakt is. De bank bestaat uit allemaal keramiekstukjes. Het is een bank die even goed thuis zou kunnen horen in het Vueltpark in Barcelona als een kunstwerk van de Spaanse architect Gaudí.

Dit om maar te zeggen dat we daar aandacht voor hebben.

Ik denk dat ik daarmee geantwoord heb op de zaken die mevrouw Bruggeman heeft aangereikt.

Dat brengt mij dan bij onze collega Tom Dobbelaere.

Inderdaad, Collega, de schoolmaatschappelijke dienst is een prachtig instrument. Alleen kost dat allemaal geld. Het is een unicum in het Vlaams onderwijs dat men als net een eigen schoolmaatschappelijke dienst heeft. Alleen wordt de personeelsbehoefte hoe langer hoe groter. We hebben momenteel vier plaatsen voorzien in het personeelsplan en daarvan zijn er, denk ik, drie opgevuld. Maar de vraag wordt groter en groter.

DEBATTEN

U moet maar eens denken aan de problematieken waarmee ze geconfronteerd worden. Ik noem er een paar : drugs, spijbelen, gedragsproblematieken, enz...

Ik hoop dat wanneer ik ooit probeer om meer volk te krijgen, wat niet vanzelfsprekend is - ik op uw steun zal kunnen rekenen.

Mevrouw De Brandt, betreffende de honoraria van het krediet voor uitgaven aan niet-provinciepersoneel in verband met commissies.

De reden is eigenlijk te herleiden, Mevrouw, tot het vernieuwen van het reglement. Het vroegere reglement dateerde van 28 maart 1990. De tarieven die daarin werden vastgelegd waren 600 BEF/uur zitpenningen en vergoedingen voor provinciale commissies en jury's examencommissies met een minimum van 1 200 BEF/halve dag en een maximum van 2 400 BEF.

Voor de jury's en commissies daarbuiten was dat 1 000 BEF/gewoon uur. Voor de ondervoorzitter en de leden 900 BEF.

Sinds 13 september 2000 is er een nieuw reglement van toepassing die de zaken fors heeft opgetrokken en waarbij ook de maxima zijn weggevallen.

Dat is gewoon de reden waarom dat dat gebeurd is.

U stelt dat er voor de rest nogal wat stijgingen zijn.

Wij hebben natuurlijk een nieuw personeelsstatuut en wij hebben alle mensen nu volgens dat statuut moeten aanwerven. Dat zijn dus ook de jury's en de commissies. En ik kan u gerust stellen dat we ervoor gezorgd hebben dat alle politiciers eruit zijn. Er zit geen enkele politieker in. In het statuut staat vermeld wie er moet inzitten, niet bij naam maar met welk soort functie. Het zijn mensen vanuit het veld, welke soms zeer moeilijk te vinden zijn. U moet maar eens een professor van de universiteit proberen te krijgen voor 1 200 BEF/per halve dag. Ik kan u verzekeren dat die meestal bedankt...

De heer gedeputeerde Vercamer

Wij deden dat gratis.

De heer gedeputeerde Verleyen

...Wij deden dat inderdaad gratis, maar niet goed naar het schijnt. Wij zijn verdachte zielen, Collega. In ieder geval komt het erop neer dat er geen politiciers meer in zitten. De samenstelling is conform het statuut. Wat de jury's betreft van het onderwijs, specifiek voor wat de scholen betreft, is het zo dat er 11 leraren zijn die geen zitpenning krijgen en de helft extern zijn die wel een zitpenning krijgen, conform het reglement zoals goedgekeurd op 13 september 2000.

Tot daar mijn antwoord op de tussenkomsten, Mijnheer de Voorzitter. Ik hoop dat ik niemand vergeten ben.

Dank u.

De heer voorzitter

Ik denk, Mijnheer de Gedeputeerde, dat de interpellanten een zeer grondig antwoord hebben gekregen zodanig dat er waarschijnlijk geen vragen meer van hun kant zullen komen.

Ik wil mij wel nog verontschuldigen bij mevrouw De Brandt, want ook voor haar was het haar maidenspeech.

Mevrouw De Brandt, ook proficiat aan u. Het was aan mijn aandacht ontsnapt.

Applaus

De heer Lootens

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Het gaat niet over onderwijs. Ik heb gevraagd aan de suppoost om de gedeputeerde een glas water te brengen omdat ik dacht dat hij in onze toestand verkeerde.

Blijkbaar heeft mijnheer Lockefeer hier veel macht, want gisteren tochtte het hier en ik weet niet hoe het is bij de kinderen van de duisternis, maar vandaag, in het licht, is het hier 35°.

Gelach

Welzijn en Gezondheid**BELEIDSPROGRAMMA P. 39 : ALGEMENE TUSSENKOMST****Mevrouw Willems**

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

In de beleidsverklaring, deelgebied Welzijn en Gezondheid, is er een belangrijke aanzet gegeven tot strategisch denken met het bepalen van de missie, kerntaken en middelen, strategie en nadien de operationalisering per sector. Het geheel staat model voor strategische beleidsontwikkeling.

Deze strategische beleidsanalyse bepaalt welke resultaten de provinciale overheid wenst te bereiken binnen de gestelde termijn – 2001-2006 – en welke strategie er moet gevolgd worden om de vooropgestelde resultaten te bereiken.

Het stimuleren van gemeenschapszin en het bevorderen van het welzijn en de gezondheid van de Oost-Vlamingen is dé missie en vormt het algemeen referentiekader waarbinnen acties zullen ontwikkeld worden die de dienstverlening zullen bepalen, want dienstbaarheid is toch de kerntaak van deze overheid.

De missie leidt tot de formulering van negen kerntaken waarbij de notie streekbestuur centraal is en de complementariteit aan de andere overheidsniveaus.

Bij deze wil ik bij de operationalisering van deze kerntaken, enkele prioritaire aandachtspunten vragen :

1. het optimaliseren van de werking van particuliere en publieke actoren.
Het bestaande ondersteuningsbeleid in de thuiszorg blijft een belangrijke peiler waarbij subsidies worden verleend aan diensten en aan particulieren. Het provinciaal gezinszorgbeleid, het seniorenbeleid, het beleid ten aanzien van personen met een handicap, enz... is vooral een ondersteunend beleid : financieel, personele steun, enz..., herwerking van de subsidiereglementen voor het provinciaal jeugdwerk, dat erop duidt dat het provinciaal beleid blijvend oog heeft voor de dienstbaarheid ten aanzien van verenigingen, organisaties, het "middenveld" ;
2. het daadwerkelijk opnemen van een schakelfunctie tussen de diverse overheidsniveaus.
De beleidsnota verwoordt heel concrete initiatieven aangaande afstemming met de hogere beleidsniveaus : de Vlaamse en federale overheid en beklemtoont het streven naar een nauwere samenwerking met de lokale besturen en formuleert concrete actiepunten. Ten aanzien van de lokale besturen moet mijns inziens de provincie dringend zijn ondersteunende en coördinerende rol opnemen op het vlak van gelijkere kansbeleid nu veelal gemeentelijk, een schepen van Emancipatie werd aangeduid. De stand van zaken van het positieve actiebeleid kent reeds geruime tijd in gemeente- en OCMW-besturen een status quo en mag aangewakkerd worden ;
3. de versterking van en de samenwerking met de lokale besturen, ook inter- en bovengemeentelijk.
De provincie moet een dienstbare en ondersteunende partner zijn voor de OCMW- en gemeentebesturen, met veel of weinig inwoners. Dit wordt reeds gerealiseerd door steun aan en coördinatie van lokale initiatieven – gemeentelijk jeugdbeleid, drugpreventie, SIF, enz...- en door een bijscholingsaanbod voor lokale mandatarissen en ambtenaren.
Om de kwaliteit van de welzijnsplanning op lokaal niveau te verbeteren is het wenselijk dat het provinciaal uitwisselingsforum verder wordt uitgebouwd. Er dient gestreefd naar een systematisch en intentioneel sectoraal welzijnsoverleg door het creëren van een provinciaal platform voor OCMW's.

DEBATTEN

De OCMW's functioneren binnen een duidelijk afgebakende gemeentelijk territorium. En hebben nog traditie in gemeenteoverschrijdende samenwerking.

Het intermediair niveau is geschikt om specifieke, streekgebonden initiatieven te ontwikkelen. Het intergemeentelijk samenwerken dient ook ten aanzien van deze lokale besturen gelanceerd, bijvoorbeeld door in kleinere gemeenten een gespecialiseerde ambtenaar voor de realisatie van het kwaliteitsdecreet ;

4. de gebiedsgerichte aanpak op maat en in voortdurende wisselwerking met het provinciale niveau. Met de ondersteuning van het regionaal welzijnsoverleg heeft het provinciebestuur een duidelijke stap gezet in het ruimer kader van gebiedsgerichte werking inzake welzijn en gezondheid en de profilering van de provincie als intermediair niveau. Door de afstemming van de werking tussen het regionaal en provinciaal niveau dient in de toekomst geoptimaliseerd te worden, concreet de afstemming tussen de initiatieven zoals de SITS, de samenwerkingsinitiatieven in de thuiszorg, de LOGO's, het lokale gezondheidsoverleg en de netwerken palliatieve zorg Oost-Vlaanderen ;
5. het stimuleren van het intersectoraal en inclusief beleid. Hier lijkt het mij belangrijk dat ernaar gestreefd wordt om de beleidsfragmentatie naar doelgroepen – senioren, jeugd, personen met ene handicap en minderheden – te doorbreken door ook aandacht te hebben voor het gemeenschappelijke boven het puur categoriale denken en het beleid ook richten naar probleemstellingen en uitgangspunten die al deze doelgroepen kenmerken bijvoorbeeld communicatie en inspraak, toegankelijkheid, emancipatie... Dus niet alleen een verticaal beleid, maar ook een horizontaal ;
6. het gevoelig zijn voor het inspelen op hiaten in het sociaal vangnet en op nieuwe noden in de samenleving. De provincie richt zijn welzijns- en gezondheidsbeleid op een aantal herkenbare doelgroepen, heeft de provincie een complementaire taak ten aanzien van hulpverlening aan bijvoorbeeld gedetineerden. Moet er geen specifieke aandacht zijn voor de noden van bepaalde doelgroepen op welzijnsvlak, bijvoorbeeld de armoedeproblematiek bij vrouwen ?

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, graag kreeg ik een antwoord op mijn vraag of deze accenten binnen de uitvoering van de concreet geformuleerde kerntaken prioritaire aandacht kan krijgen. Anderzijds wil ik met de summiere bepaling van deze prioriteiten ook aangeven dat "methodologisch" er nog verfijningen mogelijk zijn die het te realiseren beleidsprogramma nog overzichtelijk en vooral doorzichtiger zouden maken. Bijvoorbeeld het verband tussen de operationele doelstellingen – kerntaken en de beleidsinstrumenten verduidelijken eerder dan een opsomming na elkaar van de methoden en instrumenten die men gebruikt, zou dit beleidsveld "welzijn en gezondheid" op een nog meer genuanceerde manier in kaart brengen. Maar laat ik eindigen zoals ik ben begonnen met te stellen dat het alvast "prima" is dat de weg hiertoe is ingeslagen. Dank u.

Applaus

BELEIDSPROGRAMMA P. 39 : ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Van Hecke

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, Het luik Welzijn en Gezondheid is met zijn 23 bladzijden een lijvig werkstuk geworden. Zes jaar geleden – en onze fractievoorzitter heeft al enkele vergelijkingen gemaakt – telde dit onderdeel amper vijf bladzijden. Het is uiteraard niet de kwantiteit die telt, maar het zegt toch iets over het belang dat het beleid inzake Welzijn en Gezondheid inneemt in de volledige beleidsnota. En het moet gezegd : de aanpak van dit onderdeel heeft ons toch wel wat gecharmeerd. Het kan één van de sterkste onderdelen van het volledige beleidsplan worden genoemd. In de eerste tien bladzijden wordt een poging gedaan om nauwkeurig te omschrijven waar de provincie met het welzijnsbeleid naar toe wil gaan.

Er wordt een omschrijving gegeven van de 'missie'. En warempel, begrippen als duurzame ontwikkeling en duurzame samenleving staan hierin centraal. Onze diverse pleidooien tijdens de vorige legislaturen om meer aandacht te besteden aan duurzame ontwikkeling en dit principe als een rode draad doorheen het beleid te laten lopen, is alvast in de administratie Welzijn en Gezondheid en bij de gedeputeerde niet in dovemansoren gevallen. Ik was dat bijna vergeten.

Positief is tevens dat er reeds een eerste oefening werd gemaakt over wat de kerntaken zijn of kunnen zijn van een provinciaal welzijns- en gezondheidsbeleid. Het blijft evenwel bij een theoretische aflijning. Een concrete opsomming van de taken die we in de toekomst verder wensen uit te oefenen en van de taken die we wensen of zullen afbouwen, ontbreekt, evenals een concrete timing. Tijdens de bespreking van de begroting 2001 in november van vorig jaar hebben we vanuit de Agalev-fractie gevraagd om dringend intern na te denken over de afbakening van de kerntaken in het welzijns- en gezondheidsbeleid. We hebben toen verwezen naar het beleidsplan "Ondersteuning van regionaal overleg en samenwerking in de welzijnssector in Oost-Vlaanderen" waaruit een indrukwekkende lijst van structuren blijkt waarbij de provincie op de één of andere manier betrokken is. Het betreft tientallen overlegplatformen, koepels, adviesraden, adviescommissies, werkgroepen en stuurgroepen die onderzoeken, adviseren, coördineren op tal van domeinen met betrekking tot algemeen welzijn, regionaal welzijn, kansenbeleid, huisvesting, gehandicaptenzorg, jeugd, bijzondere jeugdbijstand, seniorenbeleid, gelijke kansen, enz...

Gedeputeerde Van Der Meiren heeft geantwoord dat we inderdaad aan bezinning toe zijn en heeft verzekerd dat deze oefening vrij snel zal worden gedaan. Het is sedertdien toch wel stil gebleven.

Ondertussen worden er in de beleidsverklaring enkele nieuwe overlegstructuren aangekondigd, bijvoorbeeld op pagina 44 van de beleidsnota. Wat dit belangrijk beleidspunt voor de komende zes jaar betreft stellen we dus tegenstrijdige signalen vast en blijven we eigenlijk een beetje op onze honger zitten. Dit is tevens het geval voor het prijskaartje dat aan het toekomstige welzijns- en gezondheidsbeleid hangt. Er worden nieuwe initiatieven aangekondigd en er wordt vaak voorgesteld om extra personeel aan te werven of om contractuele functies om te zetten in statutaire functies. Ook daar zullen extra werkingsmiddelen en bijkomende huisvesting voor nodig zijn. Het prijskaartje is nog een groot vraagteken.

Ik wil verder nog wat dieper ingaan op een aantal concrete punten uit het beleidsplan. In het luik Wonen lezen we dat de aanpassingsronde van de bestaande reglementen voor de financiële ondersteuning wordt voortgezet. Er wordt aangekondigd dat er een onderzoek zal gebeuren naar een "mogelijke" ondersteuning voor duurzaam en levenslang wonen. Wanneer de provincie duurzaamheid effectief als een belangrijke pijler in haar beleid wil opnemen – en dat is toch haar betrachting, zo lezen we -, mag dit luik toch wel wat ambitieuzer worden geschreven. Wanneer de bestaande reglementen worden aangepast, moet duurzaam bouwen of verbouwen niet "mogelijks" worden ondersteund, maar "zeker en vast". Een overheid die toekomstgericht werkt en duurzaamheid niet enkel op papier belijdt, kan het zich niet veroorloven om vandaag nog reglementen te stemmen of toe te passen en miljoenen aan subsidies uit te keren zonder de te subsidiëren projecten aan een aantal evidente duurzaamheidscriteria te onderwerpen. Duurzaamheid zou, aldus de beleidsnota, steeds een criterium zijn bij de toekenning van een premie of subsidie. Het is evident dat dit zeker het geval is of zou moeten zijn, bij de subsidiereglementen met betrekking tot wonen, bouwen en verbouwen, aangezien daar in de praktijk op vrij korte termijn heel wat vooruitgang kan worden gemaakt. Maar het duurzaamheidscriterium is in de praktijk nog niet diep doorgedrongen in de diverse reglementen. Er moet dan ook dringend werk worden gemaakt van een herziening en aanpassing van de reglementen in duurzame zin. Voor nieuwe reglementen moeten de criteria steeds worden opgenomen. Voor bestaande reglementen vragen wij aan de bestendige deputatie om zich te engageren om ze allemaal door te lichten en, daar waar mogelijk, duurzaamheidscriteria in te voegen.

DEBATTEN

Wij vragen aan de bestendige deputatie om op korte termijn een concrete timing voorop te stellen en het onderzoek op een grondige wijze door te voeren, en dit niet alleen in het welzijns- en gezondheidsbeleid, maar eigenlijk zou het moeten gebeuren in alle beleidsdomeinen.

De provincie zou tevens het initiatief kunnen nemen om met de diverse sociale huisvestingsmaatschappijen, maar ook met bijvoorbeeld de gemeenten, architecten, projectontwikkelaars en aannemers convenanten af te sluiten. In deze convenanten zouden heel concrete afspraken kunnen worden gemaakt op welke wijze nieuwe bouw- en verbouwprojecten zo duurzaam mogelijk kunnen worden gerealiseerd. Het spreekt voor zich dat dergelijke convenanten heel regelmatig worden aangepast om de evolutie in duurzame technieken en de toepassingen ervan op de voet te kunnen volgen.

We hoeven zeker daarin het warm water niet uit te vinden. Reeds in 1996 werd in de provincie Zeeland een dergelijke convenant opgesteld tussen de provincie Zeeland, de gemeenten, de huisvestingsmaatschappijen en de meeste architecten, projectontwikkelaars en aannemers. Daarin werd afgesproken om alles in het werk te stellen om duurzaam bouwen als uitgangspunt te nemen bij het ontwikkelen en het bouwen van woningen in de provincie. Wij beschikken over alle documenten via onze goede samenwerking met Groenlinks in Zeeland. We nemen aan, gelet op de goede contacten met de diverse overlegplatforms, dat ook de deputatie kennis heeft van al deze stukken uit Zeeland. Maar ook in eigen huis is er al heel wat werk verricht. Er kan onder meer verwezen worden naar een brochure die enkele jaren geleden is uitgebracht met de titel "Tips op een rij over duurzaam en financieel haalbaar bouwen en verbouwen". Dit is onder meer tot stand gekomen in samenwerking met de vijf provincies.

Als de provincie dit initiatief zou nemen en tot een succesvol einde zou kunnen brengen, dan kan ze met weinig financiële inspanningen een substantiële inbreng hebben in de evolutie naar een meer duurzaam woonbeleid in onze provincie.

Wat betreft drugs.

Het staat er ook in en we gaan daar dus ook iets over zeggen.

Het is ondertussen, denk ik, voor iedereen wel duidelijk dat preventie centraal staat in het federaal beleidsplan. Eigenlijk leunt de inhoud van dit plan nauw aan bij de initiatieven die de provincie de laatste jaren heeft genomen met betrekking tot de drugproblematiek.

Enkele maanden geleden nog waanden we ons bijna in het federaal parlement toen de federale drugnota in de provincieraad ter sprake kwam. Deze discussie kwam er enkele dagen nadat er heel wat commotie was ontstaan over de nieuwe beleidslijnen en nadat er vanuit bepaalde hoek doelbewust heel wat onjuiste informatie werd gespuid in de media, met als hoogtepunt een actie van enkele scholen uit het Oudenaardse, verenigd in het Pisad, een organisatie waarin de provincie zelf zeer nauw betrokken is en die aanklaagden dat ze eigenlijk niet goed zouden weten wat de nieuwe regeling nu precies inhield. Naar onze mening heeft de bevoegde gedeputeerde in deze discussie een beetje een ongelukkige en een ietwat gekleurde houding aangenomen, maar hij heeft zich enkele weken daarna gelukkig herpakt in het voorwoord in Proventief, waarin hij toegaf dat er via de pers niet steeds correcte informatie werd verspreid.

Het is dus zeker niet zo dat het federaal drugbeleid diametraal tegenover het Oost-Vlaams drugbeleid zou staan. Integendeel. En dit wordt – tot mijn verwondering eigenlijk – ook in de beleidsnota op pagina 56 uitdrukkelijk erkend. Daarin wordt immers geschreven dat de zoektocht van de laatste jaren heeft geresulteerd in een organisatiemodel voor de oprichting van een zorgcircuit middelenmisbruik dat "zowel door de Vlaamse en federale overheid als toekomstig organisatiemodel naar voor wordt geschoven". Blijkbaar zijn er dus toch overeenkomsten tussen ons provinciaal drugbeleid en de federale en Vlaamse aanpak en was alle heisa totaal misplaatst.

Er zijn ontegensprekelijk veel meer raakpunten dan tegenstellingen. Het lijkt ons dan ook nuttig dat in een commissievergadering het provinciaal drugbeleid eens grondig wordt besproken en in het licht van de federale drugnota wordt gekeken hoe we mee uitvoering kunnen geven aan de beleidsdoelstellingen van de federale regering waar preventie centraal staat.

Nog een opmerking wat dit onderdeel betreft met betrekking tot het taalgebruik. Het taalgebruik valt globaal gezien mee, wat niet altijd evident is in een luik van sociaal beleid. Maar correct taalgebruik en duidelijke bewoordingen zijn zeker in een domein als de drugproblematiek uiterst belangrijk. En als we dan op pagina 56 lezen dat het gaat over drugs dat "de periode van ploegen en zaaïen" voorbij is en dat de komende legislatuur in het teken moet staan van "laten opgroeien, bloeien en oogsten" – en ik denk dat fractieleider Liebaut opnieuw iets anders leest dan wij daarin zouden kunnen lezen - denken wij bijna dat de provincie, die altijd van proefcentra heeft gehouden, een nieuw proefcentrum zou willen oprichten, wat pas eens een echt progressief land- en tuinbouwbeleid zou zijn.

Een volgende hoofdstukje betreft de palliatieve zorg.

Palliatieve zorg wordt in de beleidsnota maar heel even aangehaald en is zeer vaag gebleven. Er was ooit sprake van in de intercommunale Lemberge een instelling of afdeling uit te bouwen tot een openbaar pluralistisch regionaal palliatief centrum.

Over Lemberge en de rol van deze intercommunale in het aanbieden van palliatieve zorg wordt met geen woord gerept.

Graag zouden we vernemen wat de concrete plannen zijn van de meerderheid voor de komende legislatuur.

Alle initiatieven die beogen om een dergelijk pluralistisch regionaal palliatief centrum in onze provincie op te richten of de oprichting ervan te ondersteunen, zal onze volle steun genieten. Een dergelijk pluralistisch centrum waar euthanasie in de toekomst mogelijk zal worden, na de goedkeuring van de euthanasiewet, is onmisbaar, want het heeft geen zin om euthanasie onder bepaalde voorwaarden toe te staan indien er geen instellingen zijn waar euthanasie ook effectief mogelijk zal zijn. Aangezien in heel wat instellingen de uitvoering van euthanasie vermoedelijk niet mogelijk zal zijn, moet er een alternatief zijn waar de inwoners van onze provincie terecht kunnen.

Dat er zo een pluralistische instelling bestaat, is de verantwoordelijkheid van de overheid en de provincie zou haar verantwoordelijkheid kunnen nemen door bijvoorbeeld in de intercommunale Lemberge een centrum voor palliatieve zorg in te richten, met de garantie dat, indien het nodig zal blijken, patiënten hun recht op euthanasie conform de wet kunnen laten gelden.

Tot slot, Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, een klein woordje over de noord-zuidsamenwerking. Het luik biedt eigenlijk niet zoveel nieuws, maar dat is daarom niet slecht. Het kan ook goed zijn. Het is een voortzetting van het huidige beleid.

Dit beleid kan op onze instemming rekenen aangezien de samenwerking regiogericht is. Het heeft inderdaad niet veel zin om onze aandacht en middelen te verspreiden over 101 projecten, verspreid over alle continenten, om zowel de grote, de middelgrote, de kleine, de piepkleine organisaties ter wille te zijn. De keuze om ons beleid te concentreren op drie regio's, gecombineerd met aandacht voor sensibilisering hier, is een goede keuze. Deze keuze blijft in de tekst gehandhaafd voor de komende legislatuur.

Dit is positief en dat mag ook gezegd worden.

Dank u.

BELEIDSPROGRAMMA P. 42 : VRAGEN OMTRENT DE OPPORTUNITEIT VAN DE SAMENWERKING MET HET WERELDCENTRUM VOOR INTERNATIONALE OPVOEDING

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

In de voorliggende beleidsverklaring van de bestendige deputatie wordt bij het hoofdstuk "Naar een meer duurzame en vreedzame samenleving" verwezen naar de vzw Wereldcentrum voor Internationale Opvoeding voor de sensibilisering van de bevolking.

Wat de specifieke werking betreft van het Wereldcentrum voor Internationale Opvoeding, verwijs ik naar het hoofdstuk noord-zuidsamenwerking in de beleidsverklaring, maar het staat ook met zoveel woorden in het samenwerkingsakkoord van december 1998 tussen het provinciebestuur en de vzw, waar men onder meer kan lezen dat "de overeenkomst kadert in de keuze van het provinciebestuur van Oost-Vlaanderen om internationale opvoeding en interculturele vorming een belangrijke plaats te geven in het provinciaal noord-zuid- en minderhedenbeleid".

DEBATTEN

Hiervoor krijgt de vzw jaarlijks 6 800 000 BEF van de provincie. Daarenboven werd in een nieuwe overeenkomst van januari van dit jaar nog eens bijkomend 1 000 000 BEF bekomen voor een aanvullende opdracht. Als u weet dat de vzw zelf in zijn resultatenrekening voor het jaar 2000 spreekt over een totaal aan inkomsten van 8 300 000 BEF kan u gerust stellen dat de vzw quasi volledig afhankelijk is van de provincie. En zo stelt de vzw het zelf ook, want het noemt zichzelf "een samenwerkingsverband tussen het provinciebestuur en de noord-zuidorganisaties in Oost-Vlaanderen". Tot slot staat zelfs in de statuten van de vzw dat "de vereniging samengesteld is uit leden en uit waarnemers van de provincie".

Kortom, men kan hier gerust stellen dat het centrum leeft dankzij de gulle hand van de provincie Oost-Vlaanderen, maar ook op structurele en inhoudelijke medewerking kan rekenen.

Wat de specifieke werking betreft kan ik de waarde van de vzw nog niet voldoende inschatten, maar een eerste zoektocht heeft mij alvast de volgende gegevens opgeleverd :

- in het werkingsverslag van juli 1999 tot juni 2000, dat alle leden van deze raad ter beschikking werd gesteld, lees ik dat in september 1999 vorming werd georganiseerd met als titel "Welke conclusies moeten binnen de educatieve sector getrokken worden na de verkiezingsoverwinning van het Vlaams Blok in het Gentse ?". In de voorbereidende interviews kon men zelfs rekenen op de medewerking van gedeputeerde Van Der Meiren. Dus zeg nu niet dat u het niet wist ;
- in de Infobrief juni 1999, de vaste publicatie van het Centrum, richtte men zich speciaal tot het jeugdwerk met de duidelijke boodschap dat "het tijd is om partij te kiezen want", en ik citeer nog steeds, "het gaat met de verrechtsing in Vlaanderen van kwaad tot erger". Nog enkele citaten : "Na 55 jaar slaat het fascisme keihard terug", "Met Filip Dewinter wordt het fascisme steeds groter en dreigender", "Bestudeer de bruine verkiezingsoverwinningen in meer en meer Vlaamse stadswijken". Citaten die voor zichzelf spreken ;
- in de infobrief van september 1999 lees ik het volgende : "Het Vlaams Blok schotelt simplistische oplossingen voor zoals vreemdelingen buiten", "Een efficiënte beleidsstrategie tegen het Vlaams Blok moet op vele terreinen gevoerd worden", "Wanneer men iets wil doen tegen het Vlaams Blok mag men niet overhaast te werk gaan", "Voor de bekering van Blokkers is mondiale vorming vanaf de kleuterklas erg bruikbaar" ;
- in de infobrief van maart 2000 prijkt een mooie advertentie voor het initiatief Deblokkeren. Een initiatief dat zich tot doel stelde het Vlaams Blok te bestrijden en wie is daar onder meer lid van ? Het Wereldcentrum voor Internationale Opvoeding ;
- recent vond een nieuwe denkdag plaats rond het racisme en het Vlaams Blok, maar daarover wellicht meer in de volgende infobrief.
Pikant detail : bij die denkdag was ook een ambtenaar in functie van de provincie Oost-Vlaanderen ingeschreven. Wat die daar kwam doen, kon men mij niet vertellen.

Over de educatieve rol van het centrum, dat ook onder meer ook samenwerkt met Oost-Vlaamse scholen, wil ik trouwens nog even fijntjes opmerken dat er nog altijd zoiets is als artikel 41 van het decreet op het onderwijs, dat onverkort stelt dat er op school niet aan politiek mag gedaan worden. Als klap op de vuurpijl ben ik eens binnengestapt in het hol van de leeuw, het Centrum zelf, gelegen aan de Visserij te Gent.

Daar wordt het de bezoeker al gauw duidelijk : een affiche van Deblokkeren, een affiche met "Wie zijn stem geeft aan extreemrechts is ze voorgoed kwijt", een uitnodiging voor een activiteit van de communistische partij en een affiche met "Wij willen nooit met het Blok. Extreem-Rechts, neen bedankt !". Op welke wijze dit allemaal aansluit bij de opdracht van deze vzw is voor mij een raden. Maar één zaak is mij alvast wel duidelijk : doorheen de werking van deze vzw is de provincie Oost-Vlaanderen de rode draad, het bindweefsel. En als die vzw zich onder meer tot doel stelt het Vlaams Blok te bestrijden, kan het niet dat de provincie Oost-Vlaanderen daarbij betrokken partij is.

Ik zou dan ook aan de bestendige deputatie willen vragen dat, indien de vzw niet onmiddellijk ervan afziet om nog enige activiteit in te richten of tekst te publiceren tegen het Vlaams Blok, de provincie Oost-Vlaanderen iedere vorm van samenwerking stopzet, want ik herhaal het, het gaat hier nog altijd om een initiatief dat leeft bij gratie van het provinciebestuur. Ik vraag trouwens niets wereldschokkend, want de taken van het Centrum kunnen perfect uitgevoerd worden door de provincie zelf, wellicht efficiënter en waarom niet, ook goedkoper.

Dank u.

BELEIDSPROGRAMMA P. 50 : VOORSTEL OM EEN ACTIEVERE ROL TE SPELEN INZAKE DE PROBLEMATIEK VAN DE JEUGDINFRASTRUCTUUR**De heer Veys**

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Reeds bij vorige gelegenheden werd de problematiek van de jeugdinfrastructuur aangekaart. Het provinciebestuur kan dan ook niet stellen als zou het niet op de hoogte zijn van deze problematiek. Ik stel evenwel vast dat de mooie en begrijpende woorden van vóór de verkiezingen van 9 oktober 2000 blijkbare niet tot de nodige resultaten leidden. De in de beleidsverklaring vermelde maatregelen zijn natuurlijk wel een stap in de goede richting, maar ik zou willen vragen dat er meer concrete maatregelen genomen zouden worden voor de ondersteuning van het jeugdwerk om dit probleem te verhelpen. Mijn pleidooi is niet zomaar een vraag voor het opnieuw meer geld steken in de renovatie van fuifzalen, maar ik denk dat er ook nood is aan coördinatie en overleg en dit is toch een positie waarin de provincie Oost-Vlaanderen zich het best voelt en waarin ze zich graag profileert. Niet elke gemeente heeft nood aan een geschikte fuifzaal, maar sommige gemeenten zouden toch kunnen samenwerken. Talrijke fuifzalen zijn eigendom van parochiale vzw's en daarom is dan ook overleg nodig met het bisdom. Werd de problematiek van de jeugdinfrastructuur in Oost-Vlaanderen, met name het beschikbare aantal fuifzalen en de toestand waarin ze verkeren, al ik kaart gebracht ? Dat zijn allemaal zaken waarin de provincie een niet onbelangrijke rol zou kunnen spelen. Ik sta trouwens niet alleen met deze vraag, want ik verwijs hiervoor naar het memorandum van de Provinciale Adviesraad Jeugd die daarin ook zijn nood klaagt en dat nu eindelijk, bijna een jaar na de publicatie, zal besproken worden. Ik betreur dat er geen extra budgettaire ruimte werd voorzien bij de opmaak van de begrotingswijziging 2001 om hieraan tegemoet te komen.
Dank u.

De heer voorzitter

Er zijn een paar moeilijkheden met het digitale verkeer.
Sommige telefaxen melden wel dat het vertrokken is, maar komen dan niet aan. Dat is al het geval geweest met de tussenkomst van collega Willems en nu ook met deze van mevrouw Verheirstraeten. We gaan daar de twijfel in het voordeel laten spelen van de verzender van de fax.
U had gevraagd om ook nog aan te mogen sluiten bij de algemene beschouwingen, Mevrouw Verheirstraeten.
U hebt het woord.

BELEIDSPROGRAMMA P. 50 : TUSSENKOMST M.B.T. DE BEVORDERING VAN KWALITEIT IN DIENSTVERLENING EN MANAGEMENT**Mevrouw Verheirstraeten**

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Overtuigd van het belang van de social profit sector voor het maatschappelijk en economisch gebeuren in onze provincie nam Erov vorig jaar het initiatief te werken rond de social profit sector. Onder wetenschappelijke begeleiding gebeurde er onderzoek naar de managementpraktijk en –moeilijkheden in deze sector.
Uit het onderzoek blijkt onder meer dat één van de grote behoeften van de social profit sector deskundige ondersteuning is in functie van doelgericht management. Dit gaat onder andere over het aanbieden van opleidingen, het aanreiken van beleidsinstrumenten, het begeleiden van organisaties, enz...
De social profit sector is een heterogene sector waar enkele grotere ondernemingen actief zijn. Maar het is ook een sector waar vele kleinere organisaties zich situeren die in vele gevallen gesubsidieerd worden door de overheid en veelal kansarmen tewerkstellen.
Ondanks de huidige economische bloei blijkt er nog behoorlijk wat werkloosheid. In het arrondissement Dendermonde-Sint-Niklaas is ruim de helft van de huidige werkzoekenden lager geschoold. Cijfers die evenzo vergelijkbaar zijn met andere subregio's binnen de provincie.

DEBATTEN

De vraag naar nieuwe diensten blijft groeien en er ontstaan ook steeds meer "nieuwe diensten" of "meerwaardeneconomie", in het bijzonder in de verzorgende sector.

De Vlaamse regering wil deze nieuwe vormen van tewerkstelling promoten. Zij keurde een impuls- en meerwaardenprogramma voor een "meerwaardeneconomie" goed.

Gelet op de belangrijkheid van de social profit sector en de verdere uitbouw van een "meerwaardeneconomie" en gelet op de vraag naar deskundige ondersteuning om deze sector te kunnen managen, lijkt het mij evenzeer een opdracht voor de provincie om hiervoor middelen vrij te maken die in onze provincie deze ontwikkelingen mee kunnen ondersteunen.

De sector is wellicht één van de grootste werkgevers en initiatieven ter ondersteuning van de sector en zal zonder twijfel het imago van de provincie versterken.

Mijn vraag is of de intenties, neergeschreven in de beleidsnota, op korte termijn kunnen geconcretiseerd worden ?

Dank u.

De heer voorzitter

Mevrouw Verheirstraeten,

Men kan u niet verwijten dat u van de toestemming, ondanks dat het allemaal al vroeger moest ingediend zijn, misbruik gemaakt hebt van de tijd. Ik dank u daarvoor en ik wens u daar geluk mee.

Dan denk ik dat de gedeputeerde kan antwoorden. Tenzij hij zou zeggen dat hij niet antwoordt, dat hij nog wat wacht ?

Neen ?

Ik hoor dat de vorige gedeputeerde, mijnheer Verleyen, zich zoals steeds heeft uitgedrukt op een bondige en precieze manier. Dat zal ook het lot zijn van deze gedeputeerde.

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Ik zal mij in de voetsporen van de achtbare collega begeven.

De heer voorzitter

De ironie is een teken van liefde, Mijnheer Verleyen.

De heer Van Der Meiren

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
In deze sauna...

De heer voorzitter

Het schijnt een rechtstreeks initiatief geweest te zijn van de fractieleider van Agalev, Mijnheer Van Der Meiren.

Gelach

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Ik heb daarnet aan de collega van Agalev gezegd : "Akkoord met een sauna, maar dan ook liefst in saunakledij." Dat zal voor sommigen esthetisch aangenamer zijn dan voor anderen, natuurlijk.

De heer voorzitter

Mijnheer de Gedeputeerde, wees bondig, klaar en precies.

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Juist. U kan veel aan mij vragen, maar dit is teveel tegelijk natuurlijk.

Ik ga proberen heel bondig te antwoorden op de tussenkomsten van de collega's.

Mevrouw Willems, ik denk dat wij ten volle kunnen onderschrijven wat u hier hebt gesteld.

U hebt hier eigenlijk een analyse gegeven van wat wij aan welzijns- en gezondheidsbeleid de voorbije tien jaar geprobeerd hebben op te zetten.

We hebben dat nu gebundeld en een poging gedaan om - de modeterm is er nu eenmaal - ook hier te gaan omschrijven wat wij zouden kunnen beschouwen als 'onze kerntaken'.

Wat betreft de versterking van en de samenwerking met de lokale besturen, ook inter- en bovengemeentelijk : wij vragen niet liever. Wij zijn vragende partij. Alleen weet ik niet - en dat heeft met het eigenlijke kerntakendebat zelfs nog niets te maken - wat onze mogelijkheden zullen zijn eens het decreet op de intergemeentelijke samenwerking zal worden gestemd.

Het zou wel eens kunnen dat wij één van de mooiste intergemeentelijke samenwerkingsverbanden die wij hebben opgezet meteen mogen afbouwen.

Ik hoop dat het niet gebeurt - de vraag komt vanuit de gemeenten - en dat men ons nog de mogelijkheid zal bieden om terzake op de vragen die vanuit de lokale besturen naar boven komen op een constructieve en positieve manier te kunnen ingaan.

Vergeten wij niet dat wij in Oost-Vlaanderen, behalve een drietal steden, beschikken over kleinere stedelijke gebieden en vooral over heel veel landelijke gemeenten die op de kleinschalige manier waarop ze zijn georganiseerd, met alle voordelen vandien, er ook de nadelen van hebben.

Dat betekent dat hun mogelijkheden, zowel budgettair en daaraan gekoppeld ook ambtelijk, relatief beperkt zijn.

Het zijn net die gemeenten die op intergemeentelijke samenwerking zijn aangewezen en die bij de provincie vragende partij zijn om verder te gaan dan alleen maar coördinerend op te treden. Zij vragen om ook stimulerend en budgettair over de brug te komen, dit om op die manier gemeenten - waar het historisch niet vanzelfsprekend is dat ze met elkaar gingen samenwerken - toch zover te krijgen dat ze het effectief ook doen.

Wij hopen dat wij die mogelijkheden nog verder zullen krijgen.

Wat betreft de gebiedsgerichte aanpak op maat en in voortdurende wisselwerking met het provinciale niveau.

Wij proberen vandaag hoofdzakelijk via het instrument dat wij nu gedurende beperkte tijd in handen hebben - het Regionaal Welzijnsoverleg - die gebiedsgerichte werking en afstemming van de diverse sectoren op elkaar te realiseren, regionaal gebonden, met een poging die wij hebben gedaan om regio's in Oost-Vlaanderen af te bakenen die psychologisch en structureel iets met elkaar te maken hebben.

Ik geef de collega's een kleine hint mee.

Als u de provincie probeert in regio's in te delen, volg alstublieft de loop van de rivieren en u zult komen tot een indeling waar mensen met elkaar iets te maken hebben. Probeer geen tegennatuurlijke zaken tot stand te brengen, wat men in het verleden, ook op het politieke vlak, namelijk bij de herindeling van een aantal arrondissementen, wel heeft gedaan. Voor het ontkennen van een historische realiteit, betaalt men zijn prijs.

We hebben dus geprobeerd om binnen het regionaal welzijnsoverleg zo goed mogelijk op elkaar afgestemde regio's te maken. Wij hebben een paar weken geleden in de deputatie overigens beslist om drie gebiedsgerichte werkers aan te werven die in de regio's zullen ten dienste worden gesteld, ter beschikking worden gesteld van dat regionaal welzijnsoverleg.

Dat er nieuwe uitdagingen op ons afkomen, is ongetwijfeld juist.

Hoe zullen wij kunnen inspelen op de hiaten die zich te allen tijde in zelfs het beste sociale vangnet voordoen ?

DEBATTEN

Wij weten toch dat wij in ons land over het beste sociale systeem ter wereld beschikken. Allicht het duurste, maar wel het beste. En toch zijn er altijd mensen en zullen er altijd een nieuw soort mensen zijn die door de mazen van het net vallen. Hoe we daarop moeten inspelen is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Wij moeten, ook vanuit onze administratie - maar ook wij, en vooral wij als beleidsmensen - oog blijven hebben voor die nieuwe noden en voor de vernieuwingen terzake.

De methodieken moeten natuurlijk worden verfijnd. Maar – en het zal misschien met mijn leeftijd te maken hebben - ik maak mij dan ook altijd de bedenking als ik ook sommige jonge collega's, en ook jongere ambtenaren, bezig hoor dat alles nieuw moet zijn en dat als het niet vernieuwend is, het niet goed is. Mijn antwoord daarop is : "Pas toch op. Iedereen wil wel een beetje progressief zijn, maar we zijn met zijn allen ook conservatief."

En gelukkig maar.

Conservatief in de goede betekenis van het woord, conservare, bewaren, betekent : behouden datgene wat goed is. Men hoeft dat niet buiten te gooien. Maar u moet natuurlijk wel verschrikkelijk opletten dat men door al té vernieuwend en té drastisch vernieuwend willen zijn niet datgene gaat kapot maken wat nu vanzelfsprekend goed functioneert en dat men datgene wat vanzelfsprekend goed functioneert hier naar de knoppen helpt door té vernieuwend te zijn.

U hoort mij hier geen pleidooi houden tegen vernieuwing natuurlijk. U hoort mij alleen een pleidooi houden voor een voorzichtige aanpak terzake. Vernieuwen, ja, maar behouden wat zijn deugdzaamheid heeft bewezen.

Collega Van Hecke, uw tussenkomst is een hele boterham. Het is inderdaad een beetje de weergave van de lengte van de beleidsnota zelf.

Alvast bedankt dat u dat één van de sterkste onderdelen van het beleidsplan noemt. Dat doet altijd plezier natuurlijk. En als u zegt "warempel", en die warempel die duidt op begrippen als duurzame ontwikkeling...

De heer voorzitter

"Warempel" is wel een mooi woord, Mijnheer de Gedeputeerde.

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Het is een pracht van een woord, Mijnheer de Voorzitter, omdat er zoveel achter schuil kan gaan.

Hij heeft het "warempel" ook begrepen.

Natuurlijk staan die begrippen er in. Het is niet omdat men op een bepaald moment begrippen gaat lanceren dat wat achter die begrippen zit in het verleden ook niet zou aanwezig geweest zijn.

Ik heb niet het gevoel dat wij in de sector Welzijn en Gezondheid de voorbije jaren geen beleid hebben opgezet dat streefde naar duurzaamheid. Misschien noemden wij het te weinig zo. Dat kan. En het is goed natuurlijk dat, als men erachter komt dat dit nu echt duurzaam zou zijn, men die termen ook gaat gebruiken, al was het maar om er ons aan te blijven aan herinneren dat wij dit in het oog moeten houden – maar niet alleen, en u hebt dat ook gezegd - bij het opzetten van het beleid binnen Welzijn en Gezondheid. Daar hebt u gelijk in.

U zegt dat wij een theoretische aflijning hebben gemaakt van ons provinciaal welzijns- en gezondheidsbeleid.

Dat is waar en niet waar, natuurlijk.

Het is waar in die zin dat het theoretisch is wanneer men het naar de toekomst richt, ook al omdat wij niet weten wat die toekomst concreet voor ons direct zal inhouden.

Maar het is niet theoretisch omdat het gestoeld is op de ervaring, de realiteiten en de realisaties die wij in het verleden, samen overigens, hebben opgezet.

U hebt het ook gehad over de veelheid aan organen.

Tegen wie zegt u het. Ik moet ze nog proberen te volgen ook.

Ik kan u wel verzekeren dat dit effectief een onmogelijke opdracht is geworden. En mijn hoop is niet stil gebleven sedertdien.

Ik heb het gisteren ook gezegd aan mevrouw Lafkioui : tien jaar geleden was er binnen deze provincie van een welzijnsbeleid geen sprake. Er was ook geen administratie die zich daarmee bezig hield en er waren er ook weinigen echt direct, zwaar en diep in geïnteresseerd.

Het is de verdienste van deze raad, meerderheid en oppositie samen, dat wij met zijn allen in de voorbije tien jaar langzaam een sociaal beleid hebben uitgebouwd, met alle voordelen vandien en ook met alle nadelen.

Er is een zeer explosieve ontwikkeling, ook van ons personeelsbestand, binnen Welzijn en Gezondheid ontstaan. Een gelukkige zaak, een goede zaak. Men is sectoraal gaan werken. Dat is een goede zaak. Maar iedereen die sectoraal werkt, wil zich maximaal omringen om datgene te kunnen realiseren waarvan hij denkt dat binnen zijn sector dat het beste is.

Men is adviesorganen gaan oprichten en men is stuurgroepen gaan oprichten. En vandaag zitten wij met een overvloed. Net zoals wij ook moeten opletten met onze netwerken.

Ik zeg heel vaak en ik zal dat, denk ik, nog lang herhalen : wij zullen op een bepaald moment allicht een netwerk moeten oprichten om ervoor te zorgen dat de netwerken nog net kunnen werken.

Dat is ook het probleem dat wij zeker in onze sector Welzijn en Gezondheid op dit ogenblik beleven.

Hoe moeten wij dit aanpakken ?

Mijn grote hoop is dat de aanzet voor een veel geglobaliseerdere aanpak zich net zal situeren binnen dat regionaal welzijnoverleg omdat dit intersectoraal is, omdat daar al de sectoren waarmee wij begaan zijn in één orgaan bij elkaar zitten.

Het zal natuurlijk een illusie zijn van te denken dat wij alleen met dit orgaan gaan verder kunnen. Wij zullen nog gespecialiseerde organen moeten hebben binnen de sectoren. Maar allicht hoop ik dat wij via het regionale welzijnoverleg, dat intersectorale, veel meer zullen kunnen gaan beklemtonen en misschien op termijn minder nood en behoefte zullen hebben aan nog zovele andere puur sectorale adviesorganen en anderen.

Veel extra personeel ?

Neen.

Het is niet de bedoeling van veel extra personeel aan te werven. Het is wel de bedoeling om in het kader van het personeelsbehoefteplan de velen die wij vooral binnen welzijn en gezondheid in niet-statutair verband hebben, om te zetten in statutair verband.

En waarom zijn er zovelen niet-statutair ?

Omdat 10 jaar geleden, wanneer wij nog werkten met het toen bestaande personeelsplan, er binnen de dienst Welzijn en Gezondheid gewoon geen functies waren voorzien. Dus als we mensen wilden aanwerven, konden we niet anders dan ze in contractueel verband aanwerven.

Ondertussen hebben we dat binnen het personeelskader wel voorzien en gaan wij heel langzaam – en we kunnen het er in de commissie wel indringender over hebben – omdat wij moeten opletten dat wij geen al te grote brokken maken, want wij weten allemaal dat het niet is omdat men binnen een bepaalde dienst veel ervaring heeft opgedaan, en men als ambtenaar zeer goed functioneert, men ook als eerste uit een examen komt.

We moeten hier dus heel voorzichtig en omzichtig met dit geheel omgaan.

Zal dat veel bijkomende middelen vragen ?

Neen.

Of men nu iemand contractueel of statutair betaalt, het verschil is niet zo groot.

Met het luik “wonen” heb ik het op dit moment het moeilijkst om u concreet te kunnen antwoorden omdat dit vandaag effectief een sector – ook bij ons – is in volle evolutie.

Nog niet langer dan 14 dagen geleden heb ik in de deputatie zelfs gezegd, naar aanleiding van een concreet dossier, dat ik met de hele reglementering zoals wij ze vandaag kennen niet gelukkig ben en dat wij die reglementeringen grondig zullen moeten herzien.

We gaan hier wel niet over één nacht ijs mogen gaan. U zegt dat wij in het toekennen van subsidies, of wat dan ook, in deze sector het duurzaamheidscriterium altijd moeten hanteren.

Ik vind dat u theoretisch gelijk hebt.

Wij zitten met ons systeem van aanvullende leningen. Wij spenderen daar per jaar een goede 100 000 000 BEF aan. Let op ! Het gaat wel om leningen. Het wordt dus ook wel terugbetaald, weze het aan intresten die lager zijn dan wat men op de normale markt kan krijgen. Dat is ook de bedoeling van de aanvullende leningen.

Hoe gaan wij daar – om zo een lening toe te staan – die duurzaamheidscriteria kunnen inbouwen vooraleer te zeggen : “Mijnheer X of Mevrouw Y, u komt al dan niet in aanmerking voor een lening.”

Zo zijn er heel vele praktische problemen die zich onderweg zouden kunnen stellen. Ook hier is er dus zeer veel werk weggelegd voor een goedwerkende geëigende commissie.

Wat betreft het afsluiten van convenanten.

DEBATTEN

U verwijst naar Zeeland.

Wij hebben de teksten niet, maar wat ik wel weet, is dat de rol en de betekenis van een provincie in Nederland niet vergelijkbaar is met wat een provincie in Vlaanderen kan.

Dus we moeten opletten.

Convenanten afsluiten met architecten, convenanten afsluiten met sociale bouwmaatschappijen, enz...

Om wat in die convenanten te zetten ?

Wat we er kunnen inzetten weten we wel. Maar wat om er nadien ook nog iets te kunnen mee doen ?

Wat gaan we daar tegenover kunnen stellen ? Als we met een sociale bouwmaatschappij een convenant afsluiten, wat gaan wij dan tegenover die sociale bouwmaatschappij kunnen stellen ?

Als het alleen maar over stimuleren of over sensibiliseren moet gaan, dan kan ik volgen. Maar als we verder zouden willen gaan dan dat, zullen daar allicht ook financiële prijskaartjes aan vasthangen.

Maar ook dit is uiteraard - ik besef dat maar al te goed - geen sluitend of zeker geen afsluitend antwoord en ik denk dat we ook daarover nog heel veel zullen moeten overleggen.

Drugs.

Ik had gedacht dat u dat zou aanhalen.

Ik wil om te beginnen herhalen dat ik geen woord terugneem van wat ik toen heb gezegd en als ik nadien gezegd heb dat de pers de zaken niet altijd heel juist heeft voorgesteld, dan ging dat in beide richtingen.

Wat de pers heeft weergegeven over wat op die bewuste persconferentie is gebeurd, waarnaar u verwijst, en als dit de norm is waarop de modale burger zich moet richten om geïnformeerd te zijn over wat er in de samenleving gebeurt, dan zijn we er in dit land heel bedroevend aan toe.

Ik blijf erbij dat het signaal dat toen gegeven is een fout signaal is geweest. We hebben het dus niet over de inhoudelijkheid, maar over het signaal. En het gaat niet over enkele scholen uit het Oudenaardse. Het gaat over alle scholen uit het Oudenaardse.

En dit dan gekleurd noemen... Ja, allicht zal daar een diversiteit van kleuren aanwezig geweest zijn.

Maar het is niet eerlijk als u zegt : "enkele scholen uit het Oudenaardse".

Neen. Het waren alle scholen, alle CLB's, het parket, de politie en alle deelnemende gemeentebesturen.

En in de regio bij ons hebben ze een divers kleurenpakket. Was het gekleurd ? Ja, maar dan zeer gekleurd.

Natuurlijk schrijven wij ons voor de rest in in de drugnota van de federale regering. Uiteraard. Het is ook de enige reden waarom wij een eigen ambtenaar terzake in dienst hebben. En ik hoop met u dat de periode van ploegen en zaaien voorbij zal zijn en dat we mogen laten groeien, bloeien en oogsten. Er zijn nu eenmaal altijd mensen – en dat zal ook wel menselijk zijn zeker – die liever met grote theorieën bezig blijven dan ze te concretiseren. Zolang men plannen mag maken, zolang men theorieën mag vertellen, kan men niet gepakt worden en kan men ook niet gemeten worden, kan men niet beoordeeld worden.

Het is pas wanneer men begint te concretiseren dat men u kan beoordelen. En sommige mensen praten nu eenmaal liever dan dat ze realiseren.

Ik zie u denken : "Er staat er zo één, want hij is veel te lang aan het praten."

Mijnheer de Voorzitter, nog vijf minuten.

Wat de palliatieve zorg betreft.

Euthanasiemogelijkheid ?

Ja, vanzelfsprekend. Als het wettelijk is.

Zal dat in Lemberge moeten kunnen ?

Antwoord : volmondig ja. Natuurlijk.

Bestaat er zoiets als palliatieve zorg vandaag in Lemberge ?

Ja.

Is het ten volle uitgebouwd ?

Neen.

Ik hoop dat wij hier binnen een paar maanden nog altijd over Lemberge zullen mogen praten. Want als het decreet – tot vervelens toe – gestemd wordt zoals het voorligt, is het risico dat het gedaan is met Lemberge een heel reëel risico. Ik heb daarover nog een brief gestuurd vanuit Lemberge naar de bevoegde minister om hem de zaak nog eens uit te leggen, want ik kan begrijpen dat ze in Brussel de realiteit op het veld niet altijd kunnen inschatten. Het kan allicht ook niet.

Ik hoop dat men er rekening zal mee houden.

De noord-zuidsamenwerking gaan wij verder zetten zoals wij dat in het verleden hebben opgezet, weze het dat wij allicht rond het luik Educatie nog wel een paar woordjes zullen zeggen.

Dan kom ik aan de tussenkomst van collega Veys in verband met het Wereldcentrum voor Internationale Opvoeding.

Ik had hier eerst gelezen dat het Centrum in zijn werking de partijpolitieke toer op gaat, maar ik heb, als ik u gehoord heb, begrepen wat u ermee bedoeld hebt. De anti-partij, of de tegen-één-partij-politieke-toer-op. Dat bedoelde u eigenlijk.

U kan van een Wereldcentrum voor Internationale Opvoeding - die de solidariteit predikt, die de verdraagzaamheid predikt, die een multi-culturele samenleving predikt, die vindt dat in een samenleving de afkomst, de huidskleur, de overtuiging, of wat dan ook, geen rol mag spelen om lid te zijn van zo een samenleving – toch moeilijk iets anders verwachten dan dat zij degene die daar het tegenovergestelde van vertegenwoordigen, of het althans zo zeggen, tenzij ze natuurlijk hun eigen programma niet meer geloven, wat ook zou kunnen natuurlijk – het verstand komt ooit misschien toch eens – tegen alles wat met extremisme te maken heeft, met fundamentalisme te maken heeft, van waar dat ook komt, niet het recht zou hebben om zich daar tegen af te zetten.

Inhoudelijk moet men kunnen aanvaarden, als men voor een bepaalde houding staat, als men voor een bepaalde maatschappijvisie staat, dat er anderen zijn - en gelukkig in deze samenleving is dat nog altijd een grote meerderheid - die dat niet zo zien en die inderdaad het tegenovergestelde willen.

Ik wil niet leven in een samenleving waar de fundamentalisten het zouden voor het zeggen hebben. Ik kan uiteraard niet staan achter standpunten die zoiets zouden mogelijk maken. En ik zal, zolang ik leef, mij daar met hand en tand maximaal tegen verzetten.

En wanneer wij vanuit het Wereldcentrum naar jonge mensen toe, vooral de jonge mensen proberen duidelijk te maken dat fundamentalisme, dat extremisme geen oplossing is, dan kan niemand ons dit kwalijk nemen.

Ik zal dat ook hier in deze raad naar dat Wereldcentrum toe zeker blijven verdedigen. Ik zal dat zolang doen tot de meerderheid van deze raadsleden – ik bedoel niet de meerderheid in de raad – daar achter staat. En zolang deze meerderheid dit zal ondersteunen, gaan wij in die richting ook verder gaan.

Wat betreft de jeugd.

Wij zouden daar niet veel voor doen en wij zouden onvoldoende inspelen op de noden van het jeugdwerk.

Wij kunnen natuurlijk niet alles tegelijkertijd en er zijn een aantal dingen die we allicht nooit zullen kunnen.

Ik verwijs nog naar de aankoop van het internaat van de abdijschool in Dendermonde waar er voor het jeugdvormingswerk toch 120 overnachtingsplaatsen zullen beschikbaar zijn.

Is dat belangrijk ?

Allicht wel, zeker. Daar is in ieder geval zeer grote vraag naar.

Wij proberen op diverse domeinen voor de jeugd veel te doen. Allicht is het nog te weinig. Een eeuwige terugkerende probleem – en u zijt daar niet de enige in – is het probleem van de fuifzalen.

U zegt dat we dat een beetje moeten gaan coördineren.

Wie moeten we coördineren ? U spreekt over de parochiale zalen. Wie zouden wij zijn om private vzw's te gaan coördineren ?

Als er gemeenten zijn die ons vragen om te coördineren, dan kunnen we dat doen. Dit is op de allereerste plaats een gemeentelijke verantwoordelijkheid. En u moet niet proberen iemand tegen zijn zin gelukkig te maken. Dat lukt meestal niet.

Wanneer gemeentebesturen onze steun vragen, zullen ze die krijgen, net zoals wij naar jeugdconsulentschap toe, op vraag van de kleinere gemeenten, een jeugdconsulent intergemeentelijk helpen.

Zoals de collega dat in de sportsector doet, doen wij dat in de jeugdsector.

Dat kunnen we wel. Maar de gemeenten moeten er ons om vragen. En het is een beetje al te gemakkelijk van te zeggen : "U moet de parochiale vzw's een beetje gaan coördineren." U moet serieus blijven. Hoe kunnen wij als provincie daar nu een concrete rol gaan in spelen ? Ik weet het niet. We kunnen wel met andere openbare besturen gaan samenwerken voor zover daar behoefte en nood zou aan zijn, want, maar dat heb ik dus niet gezegd, ik hoop natuurlijk dat u er ook mee akkoord zult gaan dat er zo een fuifzaal naast uw deur komt. Ik spreek uit ervaring. In de stad waar ik schepen was in mijn vroeger leven vond men ook dat er fuifzalen moesten komen. We hebben er twee gevonden, maar na zes maanden waren ze alle twee gesloten. De buurt was blijkbaar net iets minder akkoord.

Ik wil daarmee zeggen dat het niet simpel is.

DEBATTEN

Betekent dat dat men er niets voor moet doen ? Neen, natuurlijk niet. Dat is ook de kop in het zand steken. We moeten eerlijk blijven met elkaar. Maar eigenlijk, ten gronde, zie ik niet dat wij daar als provincie bijzonder veel kunnen in doen, behalve inderdaad als ons de vraag gesteld wordt om te gaan ondersteunen. Dan kunnen we gaan praten met degenen die er ons om vragen.

Mevrouw Verheirstraeten, wat u hebt aangehaald is iets wat onvoorstelbaar belangrijk is. De vraag ernaar is zeer groot. En we hebben het niet alleen in onze beleidsverklaring ingeschreven, maar we hebben ook de budgetten voorzien.

Er zijn een aantal miljoenen voorzien binnen onze budgetten om de vorming in de social profit sector op te zetten, want dat is de grote vraag.

Deze diensten vragen meestal niet om geld. Dat krijgen ze wel van ergens anders. Ze vragen om een ondersteuning op het vlak van de vorming en hoofdzakelijk dan managementvorming. Men heeft hier het meest te maken met mensen die sociaal bijzonder gedreven zijn, maar niet altijd van management bijzonder veel afweten.

Wij hebben dat vorig jaar met Erov voor het eerst uitgetest. Wij zijn op dit ogenblik in volle gesprek – opnieuw met Erov – om te zien hoe wij dit kunnen opzetten. Wij kunnen dit niet vanuit de sector Welzijn. Daar hebben wij de competentie niet voor. Maar wij hebben een dienst die dat wel moet kunnen, weze het dat zij het niet met hun eigen personeel moeten doen. Maar zij kennen in ieder geval de diensten en organisaties die dat wel kunnen en wij zijn bereid daar de centen tegenover te stellen. Wij hebben ze voorzien en wij zullen ze daarvoor ook gebruiken.

Dank u.

De heer Joris

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Mijnheer Van Der Meiren zei daarjuist dat hij niet wil leven in een maatschappij waarin de fundamentalisten de dienst uitmaken. Dat is heel mooi gezegd en dat is precies de reden waarom ik bij het Vlaams Blok ben : omdat ik niet in een maatschappij wil belanden of dat ik niet wil dat mijn kinderen en mijn kleinkinderen – God geve dat ik ze ooit zal hebben – in een maatschappij moeten leven waar het Islamitisch fundamentalisme de dienst uitmaakt.

Ik zou hem kunnen volgen – ik zal hem zelfs helemaal volgen – in zijn uiteenzetting als hij zegt : fundamentalisme en extremisme van alle kanten moeten bestreden kunnen worden. Prima. En als wij in die vzw niet alleen anti-Vlaams Blokdingen hadden gezien, maar ook posters of stickers of waarschuwingen of activiteiten tegen andere vormen van extremisme, bijvoorbeeld Islamitisch extremisme, bijvoorbeeld het drugextremisme van Agalev, enz... dan zouden we dat zeker al in een heel ander licht bekeken hebben. Maar een pleidooi tegen extremisme van het Vlaams Blok houden, enerzijds, en anderzijds reclame maken voor een activiteit van de communistische partij die een ideologie vertegenwoordigt die alleen al buiten China gerekend 60 000 000 of 70 000 000 mensen heeft kapot gemaakt, van dat soort bestrijden van het extremisme moeten wij niets hebben.

Iedereen hier, en in heel het land, en in heel de wereld, heeft het recht tegen het Vlaams Blok te zijn, tegen ons te argumenteren en tegen ons te strijden. Dat recht is voor mij heilig. In dat opzicht ben ik een aanhanger van Voltaire die zei : "Mijnheer, ik ben het niet eens met wat u zegt, maar ik zal tot de dood strijden voor uw recht om het te zeggen."

Maar als u overheidssubsidies krijgt, ligt dat anders. Dan is dat ook met mijn belastinggeld. Dan moet u met mijn belastinggeld niet aan partijpolitiek doen.

De Romeinen staken in hun werpspiesen achter de punt een dun stuk metaal. Als die spies geen doel trof en op de grond viel dan trok dat krom zodat de vijand het niet kon teruggooien.

Wel, Heren, in politiek, in wetgeving, in reglementering is er niet zo een veiligheidsmaatregel. Hier, vanuit de veilige provinciale meerderheid, kan de CVP zich verlustigen in de oneerlijke en achterbakse manier waarop gemeenschapsgeld wordt misbruikt...

De heer voorzitter

Kalm, Mijnheer Joris. Geen beledigende termen. Reglement. Oneerlijk, achterbaks... Het is al wat laat, enz... Uw woorden spoel kiezen. Verstandiger spreken. U kunt dat wel. Ik heb de woorden "oneerlijke" en "achterbakse manier" niet gehoord. Het is verboden. Zie het reglement.

De heer Joris

Deze termen gingen over de vzw en niet over de CVP, als ik dit duidelijk mag stellen.

De heer voorzitter

U zegt over de CVP alles wat u wil, maar wel binnen het reglement.

De heer Joris

Goed.

Ik wou u erop wijzen dat de manier waarop nu tegen ons geageerd wordt omdat wij op een voor de meerderheid gevaarlijke manier oppositie voeren, ook wel eens tegen u gebruikt zou kunnen worden. De weg tussen de meerderheid en de oppositie is soms heel klein. Dat is soms maar één vetsmelter. Er is maar één vetsmelter nodig om van een comfortabele meerderheid in de oppositie te vallen. En als u er ooit in slaagt op nationaal vlak een degelijke en harde en goede oppositie te voeren – dat is niet voor morgen, maar misschien komt dat ooit –, zult u misschien ondervinden dat de meerderheid dezelfde middelen die ze nu tegen ons gebruikt ook tegen u zal gebruiken.

En dan moet u niet komen janken, want dan hebt u zelf het terrein geëffend waarmee u bestreden zult worden. Dan hebt u zelf de werpspiesen gemaakt die tegen u gebruikt zullen worden.

Denk aan dat beroemde gedicht uit de Nazi-tijd “Toen ze de communisten kwamen arresteren heeft er niemand geprotesteerd”. En ik citeer uit het hoofd, dus ik kan kleine foutjes maken, maar inhoudelijk zal ik er niet naast zitten want ik was geen communist : “Toen ze de sociaal-democraten kwamen arresteren heb ik niet geprotesteerd, want ik was geen sociaal-democraat. Toen ze de Joden kwamen arresteren”, enz... “En toen ze mij kwamen arresteren, was er niemand meer om te protesteren.”

Zorg dat u niet in dit schuitje terecht komt.

En als u een hekel hebt aan ons, wat uw goed recht is, denk dan dat er iets veel hogers op het spel staat dan alleen maar het Vlaams Blok, dan alleen maar een lastige rivaal in de oppositie, want nationaal gezien zijn wij dat : rivalen in de oppositie.

Er staat hier veel meer op het spel, namelijk de onafhankelijkheid van oppositiepartijen en de mogelijkheid van oppositiepartijen om eerlijk hun politiek werk te doen. En de gelijke toegang van oppositiepartijen tot de media...

De heer voorzitter

Nu afronden, Mijnheer Joris, u zijt buiten het onderwerp. U moet zich verkiesbaar stellen voor het federale parlement.

De heer Joris

Dat zal ik niet nalaten, Mijnheer de Voorzitter.

De heer voorzitter

Mag ik nu besluiten ?

De heer Joris

Denk eraan dat wetten wapens zijn die ook heel de geschiedenis door gebruikt zijn tegen de mensen die ze gemaakt hebben. Wel, dit soort misbruiken kan zich ook tegen u keren als u niet de moed hebt om die consequent te bestrijden, ook als ze een keer in uw voordeel spelen.

Dank u.

DEBATTEN

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Het zal bijzonder kort zijn.

De collega is geen rivaal van mij, laat staan een lastige. Alleen staat uw partij voor al datgene waar een rechtgeaard democraat voor huivert.

Ik heb niets tegen u persoonlijk. Ik heb alles tegen uw partij.

U hebt op een klein moment het ware gelaat getoond, namelijk op het ogenblik dat u een terminologie ging hanteren die men van een gentleman, die u uiterlijk blijkt te zijn, niet verwacht.

Waarom wij niet tegen het Islamitisch fundamentalisme zijn ?

Natuurlijk zijn wij daar tegen. Maar waar is het Islamitisch fundamentalisme als gevaar aan onze achterdeur ?

Net zoals ik tegen het fundamentalisme ben in Kroatië - jullie waren daar toen niet tegen -, net zoals ik tegen het fundamentalisme ben dat zich bij de Albanese Kosovaren voordoet en net zoals ik tegen het fundamentalisme van de Serviërs ben, zo ben ik ook tegen jullie fundamentalisme en zo ben ik ook tegen het Islamitisch fundamentalisme.

Ik ben tegen elk fundamentalisme, maar men moet niet beginnen vechten of zich verzetten tegen iets wat geen gevaar is binnen uw eigen directe omgeving.

Als ik het over meerderheid en oppositie heb gehad, dan hebt u allicht niet goed geluisterd. Ik heb gezegd : "De meerderheid van raadsleden hier aanwezig." En ik heb toen meerderheid en oppositie – een deel van de oppositie – bedoeld. Ik heb gezegd : "Zolang die meerderheid er is, is het goed." En of mijn partij dan in die oppositie zit, maar tot dat soort meerderheid kan behoren, zolang is er geen gevaar dat jullie fundamentalisme ons zou kunnen beletten van op een normaal menselijke manier te leven.

Dank u.

Applaus

De heer Jacobs

Voorzitter, Collega's,

Ik ga even stoom afdalen na dit debat op hoog niveau. Ik grijp daarvoor terug naar de tussenkomst van de collega van Agalev in verband met palliatieve zorgen en euthanasie. Deze twee begrippen worden in één adem genoemd, ook door de heer gedeputeerde. Ik weet dat dit met de beste bedoeling gebeurt, maar ik zou toch voorstellen om eens mensen uit het veld uit te nodigen – misschien in een commissie - omdat wie bezig is met palliatieve zorgen niet graag hoort dat het woord in één ruk uitgesproken wordt met euthanasie, integendeel zelfs.

Voor het overige, Mijnheer de Gedeputeerde, van harte gefeliciteerd met uw uiteenzetting in verband met het wereldcentrum voor internationale opvoeding dat van alle democratische partijen alle steun verdient.

De heer voorzitter

Mag ik beschouwen dat het debat uitgeput is ? De discussie gaat nog verder, zeker wat palliatieve zorgen betreft. De gedeputeerde heeft in dat opzicht ook over Lemberge gesproken.

Nu krijgen de collega's Gillis en Storms het woord. Mijnheer Pauwels en mevrouw De Vos komen aan het woord in de zitting van woensdag. We moeten er door. Het gaan verrassend traag vooruit omdat de deputatie vrij lang antwoordt. Ik kan dat begrijpen, Mijnheer de Eerste Gedeputeerde, want het gaat om een beleidsnota van de deputatie en de ophelderingen worden door hen geleverd.

Het woord is aan mijnheer Gillis voor een algemene tussenkomst, met clementie voor mijnheer Gillis omdat hij nu nog het woord neemt en clementie van mijnheer Gillis voor ons omdat wij hem nu nog het woord geven.

Gelach

Cultuur en monumentenzorg

BELEIDSPROGRAMMA P. 63 : ALGEMENE TUSSENKOMST**De heer Gillis**

Voorzitter, Collega's,
Ik voel mij vandaag een beetje als de Laatste der Mohicanen, een mooi boek trouwens en een mooie film.
Het is al vaak gezegd in de provincieraad : mocht zowel de begroting ...

De heer voorzitter

James Fennimore Cooper, is het juist ?

De heer Gillis

Ik zou het niet weten.

De heer voorzitter

Ach, een korte pedante interventie van de voorzitter.

De heer Gillis

Zo kennen we u, Voorzitter.
... Het is al regelmatig gezegd in de provincieraad : mochten de begroting en de beleidsteksten rond cultuur ooit apart worden gestemd, dan denk ik dat cultuur en monumentenzorg telkens met quasi unanimité zouden worden gestemd. Vandaar ook dat wij eigenlijk geen negatieve opmerkingen hebben bij dit luik van de beleidsnota. Wij zouden enkel willen zeggen : het is weer flink, het is weer uit de kluiten gewassen, het is weer ambitieus, het is weer vooruitstrevend en het is een paradepaardje van de provincie en van de deputatie die daarin het beleid van de volledige provincieraad uitvoert.

Er zijn terug een aantal nieuwe investeringen aangekondigd. We hebben in een ander beleidsdomein al gesproken over een donkere wolk. De donkere wolk hier is eigenlijk het Forum aan de Waalse Krook met zijn zwaar investeringsprijskaartje. Toen ik echter las dat de oorspronkelijke twee miljard volgens een aantal recente krantenberichten waarvan de bron mij onbekend is, nu al ruim drie miljard zouden bedragen, dan denk ik eigenlijk dat die wolk van de baan is. De baan ligt dus vrij voor onze eigen investeringen en daar hoeven we niet krenterig over te zijn.

Eén van de investeringspunten is ons provinciaal archief. We hebben in het verleden al gezegd dat het gebouw dat wij hebben aangekocht eigenlijk te klein is. Wat blijkt nu uit de beleidsnota : het is inderdaad te klein, want we lezen dat we in feite enkel de bescheiden vanaf 1870 uit de diverse rijksarchieven zullen terughalen om die te ontsluiten en aan te vullen met ons nieuw archief. Dat is een beetje spijtig, want de provincies hebben een veel groter archief dat teruggaat tot de Franse tijd. Dit zal blijkbaar verspreid en moeilijker ontsloten in de diverse rijksarchieven blijven zitten.

Er zit ook een nefast kantje aan. We leggen onze startdatum op 1870 en we bouwen ons archief uit en vullen het aan met onder andere de gesprekken en de beleidsdebatten van vandaag, van volgend jaar, van binnen vijf jaar, van binnen twee legislaturen. Als we ondertussen niet in de onmiddellijke omgeving bijkopen om uit te breiden, dan komen we in een toestand dat we om de 10 jaar, 15 jaar, zeker geen 20 jaar, om de X jaar een ganse hoop van onze bescheiden - onze oudste - opnieuw moeten overdragen aan de rijksarchieven.

DEBATTEN

We hebben drie depots in onze provincie en die zijn zo gestructureerd dat zij archieven territoriaal uit elkaar trekken. Men doet over verschillende arrondissementen heen een aantal opsplitsingen en daardoor wordt het voor de raadpleger en de onderzoeker een hels karwei om als het ware te surfen tussen verschillende bestanden en dan kunnen we alleen maar hopen dat onze manier van ontsluiten niet verloren gaat. Dat is toch een minpuntje en een aandachtspunt voor de toekomst.

Een tweede zaak die ontbreekt, is de site Anton Van Wilderode. We hebben ze in de vorige provincieraad aangekocht, maar in de beleidsnota wordt er nergens melding van gemaakt dat we het centrum inderdaad zullen uitbouwen tot een volwaardig literair centrum. Ik begrijp niet goed waarom het niet vermeld is.

Een derde vrij belangrijke investering is de derde vleugel voor het Pamzov. Volgende week is daarrond een extra beheerraad, maar misschien zou het niet slecht zijn om naar aanleiding van de beleidsverklaring in deze provincieraadsvergadering ook al een bepaalde termijn, tijdshorizon op te geven. Er worden in het algemeen in de beleidsverklaring, ook voor cultuur is dat zo, zeer weinig tijdslimieten vermeld. We zouden in feite tijdens de laatste jaren van de legislatuur alles tegelijkertijd kunnen opstarten en dus perfect binnen de regels van deze beleidsnota blijven, maar uiteindelijk op het einde van de legislatuur niets gerealiseerd hebben. Ik denk dat dat niet de bedoeling kan zijn.

Een ander zwaar dossier dat op ons afkomt, is het Caermersklooster. We zijn nu ruim een maand verder dan het zeer interessante plaatsbezoek door de commissie. Er werden een aantal duidelijke engagements aangegaan. Er werd gezegd dat de diensten nog een maand tijd hadden om intern een aantal keuzes te maken en dat het dossier daarna naar deputatie ging. Daarna kon de officiële opdracht aan de ontwerpers gegeven worden om een restauratiedossier op te maken. We zijn nu ruim een maand verder en de vraag is of er al concreet een formele opdracht werd gegeven aan de ontwerpers om een restauratiedossier op te maken? Waarom niet? Welke tijdshorizon mag als realistisch worden beschouwd voor het geven van een startschot?

Een laatste zaak is onze aandacht voor de vzw Een thuis voor een beeld. Een paar jaar geleden heb ik in het kader van de begrotingsdiscussie van de vorige legislatuur een tussenkomst gehouden daarover met een warm pleidooi om ons naar die vzw en die zaak toe te engageren. Dat werd toen afgeblazen. Ik ben blij dat dit nu, door het hernieuwde startschot van collega Pauwels tijdens de bespreking van december, toch terug opgenomen wordt en dat we deze vzw gaan ondersteunen met centen.

Een kleine toevoeging misschien nog. We zouden ze ook op een andere manier kunnen ondersteunen, namelijk door voor een deel ons eigen provinciaal kunstpatrimonium in te brengen. De provincie heeft gedurende vele jaren een actieve aankooppolitiek gevoerd, sommige dingen hangen in de gang, andere staan in bureaus, maar ik kan me voorstellen dat vele kunstwerken die ooit aangekocht zijn eigenlijk ietwat verkommerd ergens in een kast, zolder, gang, kelder staan te staan. Het zou niet slecht zijn om die op een of andere manier in de vzw in te brengen, want de bedoeling van de provinciale aankooppolitiek is altijd geweest om die kunst te promoten en het uitlenen van werken een extra duwtje in de rug te geven. Dank u.

De heer voorzitter

Ik ben u zeer erkentelijk voor de geschematiseerde vorm waarin u de verschillende punten naar voor hebt gebracht. Dat is wat ik in de eerste commissie bedoeld heb met een flexibele houding in het debat. En nu de laatste tussenkomst voor vandaag van mevrouw Storms.

BELEIDSPROGRAMMA P. 63 : ALGEMENE TUSSENKOMST

Mevrouw Storms

Het feit dat hier nog maar weinig collega's aanwezig zijn, kan eigenlijk alleen maar de intimiteit van mijn appreciatie voor het cultuurbeleid ten goede komen. Zoals mijn collega van Agalev eigenlijk al heeft gezegd, is het heel typerend voor het provinciaal cultuurbeleid dat het voornamelijk over de grenzen van de partijen wordt gedragen en dat de meeste zaken gebeuren in consensus. Graag wil ik toch een drietal puntjes naar voren schuiven die voor mij vrij belangrijk zijn.

Sociale spreiding van het culturele aanbod of cultuurparticipatie.

Als aandachtspunten in zijn cultuurbeleid schuift het provinciebestuur de geografische en sociale spreiding van het culturele aanbod naar voren.

De verhoging en verbreding van cultuurparticipatie of de verhoging van de deelname van de burgers aan culturele evenementen, zowel actief als passief, ligt mij nauw aan het hart. Ik zou dan ook willen vragen of het niet mogelijk is om het thema van cultuurparticipatie in een aantal reglementen op te nemen, bijvoorbeeld projectsubsidiëring specifiek rond initiatieven die cultuurparticipatie zouden verhogen of bij de bespreking van de verhogingen van de gevraagde subsidies door de centres of excellence ook daar een accent leggen naar initiatieven die echt gericht zijn op de verhoging van cultuurparticipatie. Ik denk dat het de moeite waard is om over na te denken in een commissiebijeenkomst, die trouwens altijd heel interessant zijn en waar heel wat aan bod komt.

Provinciale prijzen.

De provinciale prijzen zijn een belangrijk instrument in het cultuurbeleid om beloftevolle vorsers en kunstenaars in hun werk te ondersteunen en te stimuleren. Er zijn verschillende prijzen opgesomd in de beleidsnota. Er bestaan dus verschillende prijzen naast elkaar.

Ik betwijfel allerm minst het nut van dergelijke prijzen. Toch lijkt een debat over de herdenking van deze prijzen mij even nuttig. Volgende vragen zouden daarbij toch aan bod moeten komen :

- Dient het aantal prijzen niet te worden gereduceerd, is het niet beter om die meer te richten op bepaalde disciplines (dit veronderstelt een keuze in kunstdisciplines, wat niet altijd even makkelijk is) om daardoor misschien een verhoogde aandacht, een verhoogde uitstraling voor die prijs te krijgen ?
- Hoe kan dit op een eventueel andere manier bekomen worden ?
- Hoe kan dit meer in de media komen ?

Ik denk dat als die prijzen echt bruikbaar zijn voor het doel waarvoor ze zijn ontworpen, er toch iets meer rond gedaan moet worden. Daarom ook mijn vraag om eens te bekijken in een commissievergadering hoe dit een meer doeltreffend beleidsinstrument kan worden ?

Forum voor Muziek, Dans en Beeldende Kunst

Mijn collega van Agalev heeft het er daarnet ook al over gehad. In de vorige provincieraad heeft hij naar aanleiding van een interpellatie van het Vlaams Blok de kans aangegrepen om daarover zijn standpunt mee te delen. De verschillende partijen in de raad hebben dat ook al gedaan. Ik voel mij geroepen om ook mijn standpunt te kennen te geven en is heel eenvoudig : zolang er geen resultaten bekend zijn van de studie, is het een beetje voorbarig om al bepaalde standpunten in te nemen. Het project spreekt me aan, in eerste instantie ben ik er voor gewonnen, maar we moeten toch kijken naar de haalbaarheid in Gent, in de provincie. Of dit nu echt een standpunt is dat laat ik in het midden, het is in ieder geval gewoon realpolitiek en af en toe is dat nodig vanuit de oppositie : niet altijd dromen en het willen beter weten. Ik denk dat het realistisch is om gewoon de resultaten van de studies af te wachten.

Dank u.

De heer voorzitter

Het is bijna zo, Mevrouw Storms, dat ik zou moeten geloven dat de kwantiteit van de aanwezigen omgekeerd evenredig is met de luisterbereidheid die er bestaat en dat was zeker ook te toe te schrijven, aan de bereidheid van u en mijnheer Gillis om als leden van de oppositie vandaag nog te spreken.

Ik dank u daar beiden nadrukkelijk voor, want ik vind dat zeer hoffelijk.

Dames en Heren, ondanks de eindeloze generositeit waarvan we tegenover elkaar blijf geven, zou ik toch nog een opmerking willen maken, en dit geldt ook voor de deputatie : we zullen woensdag wat moeten inkorten, we zijn aan termijnen gebonden, we moeten woensdag stemmen. Quaestor Otte heeft mij gewezen op het feit dat er verschillende tussenkomsten zijn die aanleiding kunnen geven tot lange discussies. We gaan trachten stipt om 14 00 uur te beginnen en ik doe een beroep op iedereen om wat in te korten, want we hebben nu al heel wat gehoord en ik ben zelf een spreker die veel te lang spreekt.

Mijn hart is aan de zijde van de sprekers, maar ik doe toch een beroep op hen.

Dank aan degenen die zijn gebleven, dank aan de interpellanten en we zien elkaar woensdag 9 mei 2001 om 14 00 uur.

EINDE VAN DE ZITTING